

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ЛАСИТЪР И ДОЛАРОВАТА ВЪЛЧИЦА

Джек Слейд

КАЛИТАЗАНОВ

**ДЖЕК СЛЕЙД
ЛАСИТЪР И ДОЛАРОВАТА
ВЪЛЧИЦА**

Превод: Цветелина Петрова

chitanka.info

Ласитър и Доларовата вълчица нямаха почти никакъв шанс. Бандитите бяха обградили като лешояди малкото ранчо. Върху прогнилата, белязана от времето ограда непрестанно се сипеше град от куршуми. Оставаше малко до идването на смъртта, когато в последната минута пламенната Роберта предприе дързък и рискован план...

1.

Викът отекна надалече в горещия въздух на каньона и ехото се предаде по стръмните, нажежени от слънцето скали. Беше зловец звук, който разкъса знойната тишина на скалната пустош. Ласитър веднага обузда своя сив кон.

Той се послуша да чуе други викове, но наоколо остана тихо.

Какво се бе случило там, отпред?

Не беше ли това нечий предсмъртен вик?

Едно поне Ласитър знаеше със сигурност. Касаше се за жена, която се намираше в опасност — или се бе намирала. Може би тя отдавна вече не изпитваше никаква болка. Но Ласитър искаше да се увери с очите си. Той винаги помагаше на изпадналите в беда и се чувстваше отговорен за тях не само пред своята съвест, но това бе и една от задачите му на боец от легендарната Бригада Седем.

Слезе спокойно от седлото и поведе своя жилав, сив жребец в един от тесните странични каньони. След като разхлаби колана на седлото и извади мундщука на юздата, тръгна пеша.

Придвижваше се предпазливо. Постоянно спираше и се слушваше.

Мъртва тишина цареше в каньона Уилоужакет. Колкото и напрегнато да се вслушваше, Ласитър не можеше да долови и най-малък шум.

Напредваше внимателно, използвайки всяко прикритие, което му се предлагаше. На дъното на каньона лежаха достатъчно масивни скални парчета, разпръснати сякаш от нечия гигантска ръка.

Изведнъж Ласитър замръзна на място. С притаен дъх се загледа напрегнато в една от многото пясъчни падини на каньона.

Съвсем ясно личаха следи от борба. Многобройни копита бяха разровили пясъка.

Изглеждаше така, сякаш няколко от ездачите бяха заобиколили един-единствен човек, бяха го съборили на земята и след това — влачили по пясъка. Вероятно жената, която бе издала онзи ужасяващ

вик. Най-накрая ездачите се бяха разделили на две групи. По-голямата от тях бе препуснала на запад, а по-малката, заедно с пленницата, се бе оттеглила в съседния страничен каньон.

Ласитър прочете всичко това по многобройните следи като от някаква книга.

Той се приближи дебнешком до мястото на случката. Скоро откри и нещо друго.

Малката група, която се бе оттеглила оттук заедно с пленницата, беше яздила неподковани коне с относително малки копита. Това бяха типични отпечатъци от индиански мустанги. При по-голямата група очевидно се касаеше за коне с подкови — за коне на бели.

Ласитър кимна ядосано.

Полека-лека картината се оформяше.

Явно някакви бели негодници бяха изоставили тук своята пленница на няколко индианци. Друг отговор нямаше. Сега той вече знаеше и защо не бе чул още викове. Вероятно червенокожите се бяха промъкнали със своята жертва много навътре в този тесен и тъмен страничен каньон.

Ласитър се плъзна безшумно напред. Проходът между скалите се стесняваше все повече и повече. Лъхна го приятна хладина. От различни места по скалните стени капеше вода. Очевидно по-нататък се намираше един от многото тайни извори, известни в тази планинска област само на местните индианци. Тук живееха паути^[1], но в този случай можеше да се касае и за бойци от друго племе, отклонили се в чужда територия по време на своя ловен поход. Но които и да бяха те, Ласитър реши да ги открие и накаже.

По-нататък скалите отново се раздалечаваха. До ушите му достигна лек, гърлен смях.

— Трябва добре да си помислите — каза енергичен женски глас. — Ако се съюзите с мен срещу Алдо, ще ви дам много долари. А ти, вожде, можеш да ме считаш вече за своя жена. Искате ли да сключим договор, вожде Дълъг нос?

Отново прозвуча същият гърлен смях.

Ласитър се промъкна по-близо. Пред погледа му се разкри малка скална котловина, обляна в слънчеви лъчи, която всред тази пустош изглеждаше като някакъв райски кът. Имаше сенчести дървета, зелена

трева, пъстри храсти и малко скално езеро, чиито води бяха така прозрачно чисти, че можеше да се види неговото дъно.

На брега му се бе свила млада жена. Видът ѝ накара кръвта на Ласитър да закипи в жилите му.

Беше чисто гола, само по едни малки и фини ботуши за езда с високи токчета. Не приличаше на човек, спрямо когото индианците са приложили някакво насилие.

В този момент тя се изправи и се разкри с цялата си омайваща хубост. Дълга черна коса падаше върху раменете ѝ и закриваше част от стегнатите ѝ гърди. Високите токчета на ботушите правеха тялото ѝ още по-стройно, каквото то и без друго си беше.

Въпреки опасната ситуация Ласитър усети силно туптене между бедрата си, което напразно се опитваше да овладее.

Каква прекрасна жена! Какво създание!

— Ти можеш да ме притежаваш, вожде Дълг нос — изгука примамливо тя. — Само ти, съвсем сам. Отпрати своите бойци и ние двамата ще си прекараме чудесно. Ще изживееш голямо опиянение, ще видиш. Но искам да остана сама с теб.

Тримата бойци на вожда се намръщиха. Това, което ставаше тук, не им се нравеше. Дългия нос също забеляза недоволството им, но явно не искаше да разваля отношенията си с тях. Вероятно съществуваше споразумение, според което пленницата трябваше да принадлежи на всички.

Те бяха паути. Вождът започна тихо да ги убеждава. Гласът му звучеше заповеднически. Ако се съдеше по тона му, той се канеше да ги отпрати.

Във всеки случай голата жена така тълкуваше нещата и затова се усмихваше доволно. Но ако бе разбрала думите на вожда, не би се усмихвала по този начин.

На Ласитър обаче всичко му бе ясно. Той чу как Дългия нос каза:

— Няма да забравя нашата уговорка. Бялата жена ще принадлежи на всички нас. Но сега нека я оставим да повярва, че аз ще се съглася с нейното предложение. Оставете ни сами! Чакайте в каньона, докато ви извикам! В това време можете да теглите чоп кой ще бъде след мен.

— Но после тя няма да иска — отвърна кисело един от бойците. — Ще бъде разочарована.

Вождът се усмихна изкуствено.

— Аз ще я склоня — каза той. — Сега вървете, за да не се усъмни!

Дългия нос стана. Тримата бойци също се изправиха. Голата жена се усмихна с още по-голямо задоволство.

— Тръгвайте най-сетне! — каза вождът и те потеглиха с нежелание.

Ласитър се отдръпна в полумрака на разположените близо една до друга скали. След малко откри ниша, в която можеше да се скрие. Тя се намираше на трийсет метра от райската котловина.

Тримата бойци се приближиха. Те разговаряха възбудено по адрес на вожда и думите им не бяха никак добронамерени.

Ласитър изчака, докато преминат покрай нишата.

Индианците не забелязаха как той се измъкна от своето скривалище и като светкавица се нахвърли върху тях. Замахна бързо три пъти с цевта на револвера си, защото не искаше, а и не биваше, в никакъв случай да се стига до стрелба. Ласитър мразеше ненужното проливане на кръв. Затова веднага овърза тримата изпаднали в безсъзнание бойци с кожените им ремъци, от които носеха в голямо количество със себе си. Най-накрая им запуши устата с пъстрите кърпи, които бяха вързали на челата си. По-късно, като спомен от всичко това, щеше да им остане леко бучене в главата, и то само за няколко часа.

Сега вече Ласитър можеше съвсем спокойно да се погрижи и за вожда. При мисълта за това той несъзнателно се усмихна. Каква ли физиономия щеше да направи този стар, упорит пръч!

Дългия нос вече бе съблякъл кожените си гамаши и пъстрата басмена риза. Останал беше с плетените си мокасини и орловите пера, забодени в дългата му, смолиста коса. Бе гледка, която не можеше да не предизвика усмивка. Той разпери ръце и изпъна огромните си мускули.

— Дълъг нос силен вожд! — каза самохвално той. — Никой мъж не може победи Дълъг нос.

Голата жена съзря приближаващия се Ласитър. Очите ѝ се разшириха. Но индианецът не забеляза нищо.

— Дълъг нос най-силен мъж от всички — продължи със самохвалството си той. — Ти ще се учудиш, Роберта, всички жени възхищават се от Дълъг нос. Ти също ще възхищаваш се.

Ласитър се приближи до него и леко го пипна по рамото. Вождът моментално се вцепени. Какво беше това? Действително ли някой го бе докоснал, или неговите превъзбудени сетива му бяха изиграли лош номер.

Ласитър отново го побутна с показалец, при което леко и весело се засмя.

— Имаш посещение, Дълъг нос — каза той. — Обърни се, обаче не се опитвай да вършиш глупости. Ти си гол и невъоръжен. Срещу мен нямаш никакви изгледи за успех.

Вождът бавно се обърна. По широкото му лице с дълъг, гърбав нос не личеше и следа от вълнение. Владееше се страшно добре.

— Откъде се взе? — попита гърлено той.

Ласитър посочи с палец зад рамото си.

— Откъдето дойдохте и вие, вожде.

— Тогава трябва да си срещнал бойците ми.

Ласитър кимна небрежно.

— Да, срещнах ги, вожде.

— Уби ли ги? — мрачно попита Дългия нос.

— Нищо сериозно не им се е случило, вожде.

— Какво направи с тях?

— Повалих ги на земята и ги завързах — сухо отговори Ласитър. — Ако бъдеш разумен, и на тебе също няма да сторя нищо лошо, големи вожде.

— Какво искаш?

— Бялата жена. Иначе нищо друго.

Лицето на вожда остана неподвижно. То не изразяваше нито отчаяние, нито яд. Дори за индианец той се владееше много добре.

— Ти биеш с мен за Роберта? — попита той, след като размисли известно време. — Или ти страхливец?

Ласитър хвърли уинчестъра си в тревата и разкопча кобура на револвера. За да спечели уважението на такъв горд индианец, най-добре бе да се съгласи да се бие с него.

Дългия нос нададе признателен и същевременно доволен вик и посегна към своите кожени, обшити с ресни, гамаши. Беше под

достойнството му да се бие гол. Ласитър го изчака.

Голата жена следеше напрегнато приготовленията на двамата противници.

— Това може да свърши зле за теб, мистър — каза тя. — Защо се впускаш в тази идиотщина? И така би могъл да плениш този червен негодник. Защо е всичко това? Ако той неочаквано те повали на земята, ще изглеждаш много глупаво. А аз ще си остана за добро или за зло в ръцете на тази въшлива маймуна. Кой си ти всъщност?

— Ще ти обясня по-късно.

— Струва ми се, че си един сантиментален глупак, мистър.

Ласитър сви рамене.

— Може и така да е, Роберта.

Дългия нос клекна на брега на езерото и се освежи, като многократно потопи главата и рамената си в бистрата вода. Ласитър изчака търпеливо.

Дали бе успял да спечели уважението на този вожд? Ако неговият план успееше, шансът му да напредне в издирването си се увеличаваше значително. Ако изобщо имаше хора, способни да му помогнат, то това бяха индианците, които в тези планини бяха у дома си и познаваха всяко тайно кътче.

Вече дни наред Ласитър кръстосваше надлъж и нашир тази част от Колорадо. По поръчение на Бригада Седем трябваше да залови шефа на една банда, който се наричаше Бусард. Бусард — това име бе тясно свързано с много престъпления, извършени през последните години в тази част на страната. Никоя пратка с пари и никоя банка не бяха застраховани срещу него, а името му красеше стотици публични обяви за издирване на престъпници.

Естествено той бе търсен навсякъде от шерифи и съдия-изпълнители, но всички усилия досега бяха останали напразни. До този момент това не беше случай за Бригада Седем, а и не би се стигнало дотам, ако Бусард преди три седмици не бе прекалил при своето последно нападение.

Тогава той бе нападнал кола с правителствени пари. В обикновен файтон трябваше да бъде превозен от монетния двор в Денвър до Дуранго цял сандък, пълен с долари. Касаеше се за половин милион златни двадесетдоларови и сребърни десетдоларови монети. Беше пратка, държана в дълбока тайна и освен двамата файтонджии

пътуваха още четири специални агенти, преоблечени като безобидни граждани.

Изглеждаше, че всичко ще протече гладко, а и недоверието на охраната отдавна бе приспано. До момента, когато на втория ден по обед те решиха да си починат на последната станция за смяна на коне преди Дуранго и да подменят още веднъж впряга.

Специалните агенти влязоха в сградата, за да се подкрепят с малко храна. Навън останаха само двамата файтонджии, за да изберат най-добрите коне.

Пред станцията всичко бе тихо и мирно. Дебелата жена на собственика пържеше сочни пържоли и специалните агенти решиха, че този път им се е паднала особено спокойна поръчка. Докато по някое време не забелязаха, че навън бе станало необичайно тихо. И когато излязоха, намериха само двама, изпаднали в безсъзнание, мъже: собственика на станцията Джеръми Уоткинс и втория файтонджия Джоузеф О'Хара.

Първият файтонджия, брадат мъж на име Рафаел Хуникът, бе изчезнал безследно. А с него и тежкия сандък, пълен със златни и сребърни долари.

За всички участници и до днес си оставаше загадка как бе успял да го стори. Явно е имал съучастници или е притежавал истинска меча сила.

Във файтона по-късно бе открита бележка, върху която имаше нарисувана голяма птица. А под тази рисунка стоеше само единствена дума: Бусард.

Разбира се, веднага бе организирана огромна акция за неговото издирване, но Бусард бе изчезнал безследно. Поради тази причина в акцията бе включена и Бригада Седем. Ласитър трябваше да ги преследва.

Дори и той досега не бе открил и най-малка следа. Само инстинктът му и неговите обективни наблюдения му подсказваха, че скривалището на Бусард може да се намира единствено в планината Монтесума. Защото именно тук имаше безброй първокласни местенца. А и той се надяваше, че все някога щеше да му се усмихне късметът.

Както сега, може би?

Ласитър добре познаваше хората. Отдавна бе усетил, че този вожд е ужасно горд мъж. Друг въпрос бе, че той държеше бяла жена

като пленница и до този момент не се беше държал твърде почтено с нея. Но трябваше да му се признае и фактът, че нищо лошо досега не се бе случило с красивата Роберта, освен че индианците се бяха наслаждавали на нейната омайваща голота.

Дългия нос се приближи към Ласитър и спря на три крачки пред него.

— Готов ли си? Не, почакаш! Първо искам узнае твое име. Трябва си голям боец, иначе не имал кураж биеш се с велики вожд Дълъг нос.

Ласитър се усмихна.

— Казвам се Ласитър.

Индианецът кимна с достойнство.

— Добре, Ласитър! Тогава започваме!

Вождът нададе див, пронизващ до мозъка на костите вик и се нахвърли върху него със страшна сила, като още с първия удар искаше да го повали на земята. Ласитър изчака и в последния момент с елегантната ловкост на професионален бикоборец се плъзна встрани. Първата атака на вожда завърши неуспешно. Обаче с бързина, неочаквана за него, Дългия нос се понесе като вихър и нападна отново. Този път Ласитър не се помръдна и двамата си размениха първите удари. Вождът си нямаше и понятие от изкуството на бокса. Без никакво усилие Ласитър отблъскваше всички негови атаки и същевременно непрестанно му нанасяше болезнени, но не прекалено силни удари.

Несъмнено Дългия нос бе як, буен и храбър противник, но срещу Ласитър, който беше твърде добре обучен, нямаше никакви шансове. Понякога дори той се преструваше, че вождът го поставя в крайно затруднено положение. Всичко това за него не беше нещо повече от обикновена игра. Най-вече внимаваше да не би по някакъв начин да унижи ненужно Дългия нос.

Везните на победата видимо клоняха ту на едната, ту на другата страна. Роберта постоянно окуражаваше Ласитър с пронизителни викове. Подобно на двамата противници тя бе обхваната от силно напрежение. Тази борба беше точно по нейния вкус. При нормални обстоятелства тя дори би платила за нея.

Съвсем внезапно Дългия нос премина към ръкопашен бой. Боксът му беше дошъл до гуша. Вождът бе разбрал, че в това изкуство

белият човек далеч го превъзхожда. Но сега щеше да му го върне тъпкано. Повечето червенокожи бяха превъзходни борци. Още като малки момчета те организираха състезания по борба.

Дългия нос беше ловък като змиорка. Този индианец просто не можеше да бъде хванат. Въпреки това Ласитър не гледаше сериозно на нещата. В края на краищата, това не бе борба на живот и смърт. Той бе сигурен, че вождът ще го уважава дори и като победен.

Борбата продължаваше с превес ту за единия, ту за другия. Веднъж Ласитър беше отдолу, друг път вождът, който се бореше с яростна ожесточеност. Дългия нос бе честен борец, това не можеше да не му се признае. Не си позволяваше никакъв подъл трик, изоставил беше даже и ритниците. В един момент накара противника си здравата да се поизпоти. Сега Ласитър за първи път усети огромната му сила.

Дългия нос нададе див, триумфален вик. Ласитър почувства, че не му достига въздух и се отпусна безпомощно. Изглеждаше много отпаднал. Вождът разхлаби съвсем леко хватката си. И точно в този момент Ласитър направи странично полукълбо, преви гръб и рязко се изправи като току-що обяден бронко^[2]. С яростен рев Дългия нос полетя над него, приземи се по гръб и остана да лежи замаян. Сега вождът имаше много изтощен вид. Неговата ожесточена атака му бе коствала последните запаси от сила. Той остана проснат на земята, изпълнал настрани ръце и крака. Широко ухилен, Дългия нос погледна нагоре към Ласитър.

— Аз не най-силен мъж от всички — призна с готовност той. — Ти по-добър от мен.

— Ти не беше по-лош от мен. Аз просто имах повече късмет, Дълъг нос. Съгласен ли си да сключим мир? Двамата заедно ще бъдем непобедими.

Вождът се изправи. Преди да му отговори, потъна в дълбок, мълчалив размисъл. Ласитър отдавна бе забелязал, че той е хитра лисица. И тъкмо такъв човек му трябваше за партньор. Дългия нос вероятно можеше да му помогне при по-нататъшното издирване на Бусард.

— Срецу кого искаш да се биеш? — попита вождът. — В тези планини ти си чужденец. Тук не можеш да имаш врагове. Ще ми обясниш ли какво значи всичко това?

Ласитър хвърли бърз поглед към Роберта. Лицето ѝ бе напрегнато.

— Искаш ли да бъдем партньори или не, Дълъг нос? — попита рязко той. — Ако си съгласен, ще ти обясня всичко по-късно. Това е тайна, която не мога да ти открия веднага. Дай ми думата си и можеш да отидеш да освободиш бойците си.

Индианецът отново се замисли известно време.

— Добре — каза най-накрая той. — И наистина ще бъдем партньори? Това мъжка дума ли е?

Ласитър кимна тържествено.

— Точно толкова, колкото и твоята, вожде.

Тогава Дългия нос се изправи и протегна ръка. Последва дълго ръкостискане, при което вождът най-малко двадесет пъти разтърси ръката си нагоре-надолу. Естествено Ласитър също трябваше да извърши този тържествен жест. Сега вече съюзът беше сключен.

— Ще отида при моите бойци — каза Дългия нос — и ще им обясня всичко. Няма никак да ми е лесно.

Беше странно наистина. Когато вождът бе вътрешно спокоен, говореше безупречен английски, но когато беше развълнуван, думите валяха една през друга и езикът му ставаше необичайно пищен.

— Ти си вождът — каза Ласитър. — Нима твоите бойци не изпитват почитание и страх пред теб?

Дългия нос се усмихна доволен и бързо се отдалечи.

Роберта все още не бе прикрила възбуждащата си голота.

— Защо те плениха? — попита Ласитър. — Любопитен съм да узная историята ти.

— А ако не искам да ти я разкажа? — отвърна нахакано тя.

Той се усмихна подигравателно.

— Не забравяй, че мога да те оставя на паутите, сладурче.

— Няма да го направиш.

— Защо пък не?

— Защото, ако не се лъжа, си човек на закона.

— Как отгатна това?

— И търсиш точно определен човек — продължи уверено тя. — Няма смисъл да ме заблуждаваш, Ласитър. Тук вече идвах като такава като теб. Обаче никой не постигна и капка успех. Няма смисъл да си правиш илюзии.

— И кого търся според теб?

— Човекът, когото наричат Бусард — каза тя. — По следите му са всички шерифи от Колорадо. Хей, а може би и на теб ти се ще да докопаш наградата, обявена за неговата глава?

Той повдигна рамене.

— Възможно е. Знаеш ли нещо за Бусард?

— Никой не знае кой е този ужасен човек, Ласитър. А и не вярвам на някого да провърви и да разкрие тази тайна. С нищо повече не мога да ти помогна.

— Значи не искаш да ми разкажеш как си попаднала в ръцете на индианците.

— Ще ти открия всичко само при едно условие.

— И какво е то?

— Нуждая се от помощ.

— И ти ме считаш за подходящия човек?

— За единствения подходящия.

— Каква чест — каза сухо Ласитър. — И какво ще спечеля от това?

— Цяла купчина звънтящи долари.

Той наостри слух, но с нищо не се издаде. Звънтящи долари, бе казала тя. Не беше задължително да са монети, но ако бяха?

— Една купчина е много неопределено количество — каза Ласитър. — Не искаш ли да назовеш точна сума?

— Да речем двадесет хиляди — отговори мигновено тя. — Естествено, само в случай на успех. Искам да ми помогнеш да си върна парите, които ми отнеха.

— И кой ти ги отне?

— Същият негодник, който ме продаде на индианците — просъска злобно тя. — Моят доведен брат Алдо. Той е най-проклетият мерзавец, яздил някога из Запада. Още сега мога да ти кажа, че е много опасен. Ако се согласиш с моето предложение, смятай, че с единия крак си вече в гроба. Разказвам ти всичко това, защото искам от самото начало да бъда честна с теб. Вероятно Алдо ще бъде най-деликатната работа, за която някога си се захващал. Надявам се, че достатъчно добре те предупредих. Няма да ти се сърдя, ако ми откажеш. Трябва сам да решиш!

— Общо за колко пари става въпрос?

— За цял пълен сандък. Все още не съм имала възможност да ги преброя, но съм сигурна, че са доста. Моят баща ми ги завеща. На смъртното си ложе той ми каза за скривалището. Касае се за спестяванията на цял един човешки живот. Татко премисляше по три пъти, преди да похарчи всеки долар. Не знаех, че е спестил толкова много. Това винаги е била неговата голяма тайна. Освен това ми е разказвал, че преди двадесет години му провървяло като златотърсач. Господи, само какъв лукс е можел да си позволи! Но той беше доволен и с нашето малко ранчо, което притежаваме. Към него принадлежи още една прерийна кръчма и една станция за смяна на коне долу, до река Елма. Имах намерение да продам всичко и да се преселя в Калифорния. Там щях да водя разкошен живот, но сега всичките ми мечти се стопиха безследно. Моят проклет доведен брат ми развали сметките.

— Защо те продаде на индианците? Колко му дадоха за теб?

Роберта поклати глава.

— Нищо. Това бе взаимна сделка. Дългия нос обеща на Алдо, че ще може да се движи безпрепятствено в територията му. Най-напред си мислех, че брат ми иска да ме остави на индианците, за да ме убият. Но все пак той изпитва някакви угризения на съвестта. Алдо смята, че при паутите ще бъде на по-сигурно място дори от затвор.

— Действително интересна история — каза Ласитър. — Като се замисля, наистина си заслужава да приема предложението ти. За главата на Бусард са обявени всичко на всичко десет хиляди долара, а ти ми предлагаш двойно. Ще бъде глупак, ако не сключи сделка с теб — той й подаде ръка. — Уредено. Аз съм подходящият мъж.

Роберта стисна силно ръката му.

— Надявам се, че не ти е само за парите, Ласитър — каза тя и се усмихна примамливо.

— Защо?

— Много просто — защото ми харесваш. Това е всичко.

Той я придърпа решително към себе си, прегърна я здраво и целуна устните ѝ. Бе дълга целувка, пълна с гореща страст, която накара кръвта му да закипи още по-силно. Би обладал Роберта още сега, но трябваше да се съобразява с индианците, които можеха да се появят всеки момент. А и не искаше ненужно да я ядосва. Ласитър вътрешно ликуваше.

Какъв страшен късмет! С един удар бе разкрита загадката около обвития с тайнство Бусард и местонахождението на задигнатите долари. Сега най-важното бе да се измъкне плячката от ръцете на бандитите.

— Баща ти от естествена смърт ли почина? — попита той, след като нежно се отдели от нея. — Или бе нещастен случай?

— Куршум от засада — отговори Роберта. — Мисля си, че... Не, всъщност зная със сигурност кой го уби.

— Имаш предвид доведения си брат Алдо?

— Да, никой друг.

— Защо според теб е направил това?

— Допускам, че е разкрил тайната на баща ми и е предположил, че той ще завещае всичко на мен.

— Ами ако баща ти не бе успял непосредствено преди смъртта си да ти разкаже всичко?

— Имаше и писмено завещание, в което бе точно посочено, че ме определя за своя единствена наследница. Нотариусът от Дуранго ми го предаде след погребението.

— А Алдо нищо ли не получи?

— Получи десет хиляди долара. Татко никога не го призна за свой истински син. Винаги го наричаше проклето копеле. В неговите очи Алдо си остана младежко прегрешение, за което съжаляваше до края на живота си. Някога е имал любовна връзка с индианка. Един ден тя му открила, че чака от него дете. И когато родила момчето, една нощ го оставила на верандата на нашата къща в ранчото. Майка ми нямала и капка представа на кого е бебето, но го взела и отгледала като свое собствено дете. Тя никога и не узнала тайната. Обаче Алдо я знаеше от своята истинска майка, индианката, и изнудваше баща ми. Той стана безделник. Не го биваше за нищо свястно. Много рядко можеше да се види в ранчото. А сега окончателно е тръгнал по лошия път. Станал е бандит и е събрал около себе си дива орда.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Да си върна сандъка с доларите — каза решително тя. — Дългия нос ще ни заведе до скривалището му.

— За тази услуга той ще поиска отплата — отговори Ласитър и измери с многозначителен поглед голото й тяло. — Разбираш ме какво имам предвид?

Тя кимна гневно.

— Бих пожертвала всичко, само да можех да накарам това копеле да падне на колене пред мен.

— Любопитен съм дали изобщо Дългия нос ще предприеме нещо срещу Алдо — каза замислено той. — Все пак двамата са сключили споразумение. А доколкото познавам вожда, той е мъж, който държи на думата си.

— Но той сключи и с теб съюз, Ласитър?

— Да, но аз още не съм му казал, че този съюз вече е насочен против Алдо. Допреди малко дори аз самият не го знаех. Досега бях само по следите на Бусард, за което сигурно е предполагал и Дългия нос. Доста сложна ситуация, нали?

— Ще видим, Ласитър — каза невъзмутимо Роберта. — Притежавам доста добри способности да убеждавам хората.

Докато изричаше това, тя плъзна суетна усмивка по греховно красивото си тяло.

— Не искаш ли да си наметнеш нещо? — попита Ласитър.

— Да не би да се страхуваш, че ще настина? — отвърна наперено тя. — Между впрочем нямам нищичко, което да облека. Алдо прибра със себе си всичките ми дрехи. По този начин искаше допълнително да ме унижи. Нима не ми вярваш какво чудовище е той?

— Напротив, вярвам ти на всяка дума.

Ласитър се питаше каква ли роля всъщност играеше Роберта. Наистина ли вярваше на историята със спестяванията на своя баща? Вероятно знаеше за другото му лице и бе измислила тази история само за да го заблуди. Не изключваше и възможността тя и Алдо да са принадлежали към бандата на Бусард и сега, след неговата смърт, да се спречкали заради плячката. Естествено Роберта можеше и да е напълно невинна и действително да няма капка понятие от всичко това.

Във всеки случай тя не беше дете, което буди съжаление. Роберта се справяше отлично с живота и в най-трудните му ситуации. Току-що бе доказала това, като внесе разкол между вожда и неговите бойци. Тя напомняше на Ласитър войнствена вълчица.

„Доларова вълчица — помисли си той. — Да, това би било най-подходящото название за очарователното диво създание.“

Ласитър беше сигурен, че с нея щеше да изживее още много горещи мигове.

---

[1] Паути — индианско племе в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Бронко — дребен, полупитомен кон в американските прерии.
— Б.пр. ↑

2.

Алдо Хаген препускаше с бандата си, всичко осем мъже, в котловината, която им служеше за скривалище. За него бе важно да държи около себе си колкото е възможно по-малка група разбойници. Така човек не губеше бързо поглед върху нещата и със сигурност можеше да разчита на всеки един поотделно.

До Алдо яздеше Жак Уърк, мулатът. Той беше широкоплещест, мускулест мъж с приветливо лице. Обичаше често да се смее, затова никой не можеше и да предположи, че бе най-жестокият от всички в тази дива орда. Усмивката му ставаше още по-мила в момента, когато забиваше в сърцето на противника си дългото острие на своя двуостър нож.

Сега обаче никак не му бе до смях. Неговото лице беше мрачно и необщително. Изпаднал бе в дива ярост, откакто преди три часа се бяха разделили с индианците. Гневът му, потискан през цялото време само с цената на големи усилия, беше насочен срещу шефа.

Алдо знаеше какво става с най-добрия му човек. Нямаше да бъде никак лесно да го накара отново да мисли за по-приятни неща, но се надяваше, че ще се справи и с това.

От една от дървените къщи с грубо дялани греди излязоха четири момичета, които ги гледаха, изпълнени с очакване. Бяха много симпатични. Ала една от тях бе толкова красива, че с хубостта си засенчваше останалите три. Всички от бандата бяха луди по нея, но едва ли някой някога би се осмелил да ѝ посегне. Ромина принадлежеше само на главатаря. Никой друг нямаше какво да търси при нея.

Тя стоеше там, изправена като богиня. Нейните дълги руси коси падаха свободно по голите ѝ рамене и на слънчевата светлина блестяха като узряло жито. Ромина носеше само една съвсем тънка рокля, под която ясно се очертаваха сочните форми на тялото ѝ.

Тя се затича към Алдо и силно го прегърна.

— Как беше, скъпи? Успяхте ли?

Смеейки се, той посочи към тежко натовареното муле, което един от бандитите държеше за дълга юзда.

— Успяхме — каза гордо Алдо. — Най-накрая имаме пари, Ромина. Но ще потърпим още малко, преди да започнем да се наслаждаваме на това богатство. Ще трябва постепенно да обменим монетите в банкноти. Ако плащаме само с десетдоларови и двадесетдоларови парчета, някои хора веднага биха се усъмнили.

— Разбирам — усмихна се тя. — Но природената ти сестра сигурно не е била съгласна с това. Разкри ли ѝ за какви пари става дума?

Ухилен, той поклати глава.

— Не, не съм. Тя все още няма и капка представа що за двойствен живот е водил добричкият ѝ татко Еди. Роберта продължава да вярва, че се касае за честни спестявания и че това наследство ѝ се пада по законно право. И за да не разкаже на някого за този сандък, взех предпазни мерки. Оставих я на сигурно място.

— Ти си я...

— Не — ухили се той. — Все пак става дума за моята мила сестричка, макар и природена. Измислих нещо по-добро. Смятам, че беше умен ход от моя страна.

— Какво направи с нея?

— Подари я на червенокожите — обади се ядно отзад мулатът. — Изостави я на проклетите, мръсни, въшливи паути.

— И за отплата Дългия нос ще ни позволи да живеем свободно в неговата територия — каза успокоително Алдо. — За кой път ще трябва да ти обяснявам всичко това, Жак? Наистина ли не разбираш? С вожда сключих крайно изгодна сделка.

— Червените задници и така щяха да ни оставят на мира — изръмжа мулатът. — Да се надяваме, че не си оплескал нещо, Алдо. Не се ли замисли, че Роберта може да насъска Дългия нос срещу тебе? И какво ще правиш тогава, а?

Хаген го наблюдаваше спокоен.

— Разбирам защо си толкова вбесен, Жак — каза настойчиво той. — През цялото време си правеше тайни сметки, че ще получиш сестра ми. Ала междуременно някои неща се измениха. Вождът недвусмислено ни даде да разберем, че трябва да му предложим примирие. Това ти е пределно ясно, както и на мен, нали?

— Но ти ми бе обещал нещо, Алдо! — мрачно изръмжа Жак Уърк. — Бях се настроил за всичко.

След като оставиха Роберта на индианците, двамата мъже бяха говорили подробно за това. Сега старият спор пламна с нова сила и, изглежда, ставаше все по-лют.

Алдо отдавна бе наясно със ситуацията. Знаеше колко опасен и непредсказуем може да бъде мулатът, когато се разгневи. За тези неща той си беше мислил по пътя.

Имаше само още една възможност да укроти Жак Уърк.

— Ромина — каза той.

Лек, заповеднически знак с ръка и тя разбра. Беше й напълно ясно, че няма никакъв смисъл да противоречи. Каквото Алдо наредеше, трябваше да се направи.

А когато посегнеше към своя опасен камшик, не би се спрял дори пред нея, въпреки че Ромина му беше фаворитката и тук, в лагера, притежаваше някои специални права.

Тя нямаше ни най-малко желание да спи с мулата, обаче бе твърде умна, за да покаже недоволството си. Дори се усмихна.

— За теб, Алдо — прошепна Ромина. — Само за теб.

След това се обърна, тръгна към Жак Уърк и изпълнена с очакване, спря непосредствено до него.

— Искаш ли да тръгваме? — попита тя делово, като продължаваше да се усмихва. — Или не искаш?

Мулатът я сграбчи с две ръце и я придърпа силно към себе си. Очите му блестяха. Изведнъж лицето му отново се озари от приятна усмивка.

— Окей, Алдо — каза той. — Вече всичко е наред. Но какво ще правиш ти сега?

— Имам да уреждам още някои неща — отвърна главатарят. — Занапред ще трябва да се грижа за ранчото, за прерийната кръчма и за станцията за смяна на коне. А най-вече ще трябва поне за пред хората да бъда загрижен и за изчезналата си сестра. Важно е да се появя сега пред тях, за да ме видят.

— Действително това е крайно наложително — съгласи се с готовност Жак Уърк. — Кога ще тръгнеш?

— Щом като скрия на сигурно място сандъка.

— И къде ще го скриеш?

— Мисля си за една от пещерите отсреща, на западния склон. Най-подходяща е тази зад водопада.

— Добра идея. Трябва ли и аз да дойда?

— Не е нужно, Жак. Сега по-добре истински се позабавлявай с Ромина. Заслужи го.

— Докога, Алдо?

— За това ще поговорим пак — отвърна уклончиво главатарят. — Може би ще я задържиш завинаги.

Ромина несъзнателно притаи дъх. Усети как пребледнява. Леденостудена тръпка премина по гърба ѝ.

Сериозно ли говореше всичко това? Наистина ли искаше да я изостави на този брутален мулат, както изостави сестра си на индианците?

— Алдо! — извика тя. — Това ли е верността ти?

— Затваряй си устата! — сопна се той. — Щом така искам, така и ще стане. Да не чувам никакви възражения!

В този момент посегна към късата дръжка на плетения си камшик, който носеше винаги навит на колана.

Ромина сведе поглед. Обхвана я панически страх.

— Да, Алдо — прошепна тя. — Ще се подчиня.

Той се ухили доволен.

— Е, хайде! Защо не още сега?

Мулатът я сграбчи с усмивка.

— Няма нищо страшно! Ще свикнеш с мен.

Останала без капка сила, тя се остави Жак да я заведе до дървената къща, която досега бе обитавала съвсем сама с Алдо. В този момент Ромина разбра истинския му характер. Колко наивна и глупава бе през цялото време! Тя действително си мислеше, че ще го задържи при себе си. А той сега я прехвърляше на мулата, сякаш е кон, който можеш да дадеш под наем или дори да продадеш. За нея това бе ужасна мисъл.

В колибата Жак Уърк я блъсна върху леглото.

— Събличай се! — заповяда той. — И не се опитвай да играеш номера! Сега ми принадлежиш и мога да правя с теб каквото си искам. Така че по-добре се подчинявай!

— Алдо е негодник! — прошепна тя. — Не бива да се учудваш, ако някой ден те предаде по същия начин, Жак.

— Няма да посмее! — рече ухилен мулатът. — Аз съм най-добрият му човек. Не може да се откаже от мен. Той знае, че ще го наръгам с ножа, ако забележа, че иска да ме измами. Да ти кажа ли защо те подари на мен? Искам да знаеш, лейди. Защото се страхуваше от гнева ми. Алдо ми беше обещал сестра си, обаче не удържа на думата си. И трябваше непременно да поправи грешката си. Но аз съм крайно доволен и от това. Харесваш ми поне толкова, колкото и Роберта, а може би и мъничко повече. Събличай се най-накрая, за да мога да направя сравнението!

Ромина махна тънката рокля и с готовност се изпъкна на леглото.

Отвън проникна смехът на Алдо. Той бе наистина проклет, безскрупулен негодник.

Жак Уърк съблече дрехите си. Бавно се приближи към леглото и се наведе над русата жена. Здравите му бели зъби блестяха на тъмнокожото лице. Ромина трепна изплашена, когато погледна бедрата му. Никога не бе го виждала гол, но понякога си беше представяла, че членът му е ужасно голям. И въпреки това не бе вярвала, че може да има нещо толкова огромно.

Той я прегърна и я намести удобно на леглото. Ромина въздъхна примирено и затвори очи.

Тя извика, когато мулатът бавно проникна в нея. Болката не трая дълго, а отстъпи място на неопикуема възбуда, каквато не бе изпитвала до този момент в живота си.

— О, Жак! — изстена тя. — Жак, Жак! Прекрасно е с теб! Страшно бих искала да ме задържиш завинаги. Скъпи, скъпи Жак!

Ромина обгърна с две ръце мускулестия му врат. Чувствените й устни страстно се впиха в неговите. Върхът на езика й ловко се движеше в устата му.

— Ще те задържа — прошепна пламенно той. — Обещавам ти! Алдо няма да може да промени нищо.

Това бяха точно думите, които тя искаше да чуе. Отсега нататък Ромина все по-здраво щеше да го окувава в невидимите си вериги. Постепенно щеше да го направи свой съюзник. И същевременно свой послушен роб в любовта. Сигурна бе, че ще успее. Оръжията на жената вече бяха извършили истински чудеса.

И когато Жак й бъде изцяло в ръцете, щеше да настъпи часът на отмъщението. Отмъщението срещу Алдо. За това, което й причини,

той ще трябва скъпо да плати. С всичко, което има. Със своя живот.

Такава бе страшната ѝ клетва.

— Какво ще направиш, ако Алдо поиска да се върна при него? — прошепна тя.

Жак се ухили презрително.

— Ще му кажа, че искам да те задържа.

— Но той ще те убие.

— Няма да посмее.

— С револвера е бърз като светкавица, Жак.

— Аз съм по-бърз от него с ножа си — изръмжа мулатът. — Но за какво всъщност говорим? Алдо доброволно ще те остави на мен. Няма да има друг избор, ако го помоля за това.

Тя усети, че е отишла твърде далече. Сега непременно трябваше да направи ход назад.

— Да, имаш право, Жак — каза Ромина тихо. — Алдо те цени страшно много, за да може да ти откаже нещо.

— Да, така е.

Навън се разнесе тропот от копита. На едно от малките прозорчета се появи лицето на главатаря.

— Хей, вие двамата, продължавайте да се забавлявате! — извика, хилейки се той. — Тръгвам за Дуранго. Вдругиден ще ме видите отново.

И пришпори нататък.

В сърцето на Ромина гореше жаждата за отмъщение.

3.

Ласитър бе увил Роберта с широката си мушама. Сгушена, тя стоеше пред него на седлото. Очите ѝ бяха притворени. Трудностите, които лежаха зад тях, най-сетне оказаха своето въздействие. Умората ясно личеше по лицата им.

Той се ориентираше сам по пътя. Роберта предварително му бе обяснила всичко до най-малката подробност.

Мракът се спускаше над прерията. Зад планините се издигаше кръглият диск на месечината и разпръскваше над хълмистата местност бледа, почти призрачна светлина. На едно от възвишенията Ласитър забеляза в далечината блестящата, силно нагъната лента на река. Сигурно това бе Елма, а на пет мили северно от нея се намираше малкото ранчо, построено от бащата на Роберта, Ели Хаген. Той беше изключително богат човек и би трябвало да тъне в изискан разкош, но беше предпочел скромния живот на дребен собственик, прекаран, според хората наоколо, в честен и почтен труд.

Никой никога не би се досетил, че Ели е опасният Бусард, търсен навсякъде. Дори и Роберта не знаеше. Може би някога щеше да научи, а може би не.

Ласитър ѝ бе поставял всевъзможни уловки и постепенно се беше убедил, че тя действително няма и капка представа за истинската същност на баща си. Момичето смяташе сандъка с долари за свое законно наследство, за което трябва да се бори. И можеше ли някой да я упреква? От нейна гледна точка тя си беше права.

Роберта отвори очи и му се усмихна. На лунната светлина лицето ѝ изглеждаше много нежно.

— Скоро ще стигнем — каза тихо тя. — Трябва да преминем хълма пред нас и след това ще видим ранчото. Ох, Ласитър, все пак се питам дали планът ти е добър.

Той отвърна на усмивката ѝ и обгърна още по-силно с лявата ръка раменете ѝ.

— Имаме ли друг избор? Стана точно така, както и предполагам. Дългия нос държеше на споразумението, сключено с Алдо. Вождът е мъж на честта. Но той изпълни и обещанието си, което даде на мен.

— А мене искаше добре да подреди — просъска през зъби тя. — Нали сам ми каза?

— За съжаление индианците се държат с жените по съвсем друг начин. Не са като белите мъже.

— Има и бели мъже, които са мръсници — рече горчиво Роберта. — Само като си помисля за моя доведен брат... Не можеш да си представиш колко много добри момичета вече е опозорил. Не би се спрял дори пред собствената си сестра. Но да оставим това. Един ден ще си плати за всичко. В момента ме интересува само наследството ми, сандъка с долари. Все още се съмнявам, че планът ти ще успее. Наистина ли мислиш, че Алдо ще дойде в ранчото?

Ласитър кимна уверено.

— Вече ти обясних, Роберта. Няма да мине много време и той ще се появи. Може би още тази нощ. Затова в никакъв случай не трябва да палим осветлението или пък огъня в огнището. Ще се задоволим само със студената храна от зимника. Да се надявам, че у вас имаш нещо порядъчно за пиене.

— Вкъщи никога не е липсвал алкохол. На мене също ще ми е приятно, ако си легнем под завивките с шише уиски.

— Не си ли много уморена?

— За това никога — увери го тя.

Когато изкачиха поредното възвишение, пред тях се откри ранчото, обляно в лунна светлина. То се състоеше от къща и средно голяма плевня. В ограденото пасище лежаха няколко коне. Навсякъде в долината, огряна от месечината, имаше говеда, които преживяха или дремеха. Къщата тънеше в дълбока тъмнина.

— Почакай тук! — прошепна Роберта. — Ще проверя дали не ни очаква някоя неприятна изненада. Така е по-добре. Познавам всяко кътче в това ранчо. Ако всичко е наред, ще ти дам знак. Когато чуеш писъка на кукумявка, тръгвай насам.

Тя се плъзна безшумно напред. Като сянка се стрелна в лунната нощ, без да предизвика никакъв шум.

Ласитър остана на седлото и зачака. Още веднъж премисли плана си и в най-малките му подробности.

Опитал бе всичко, за да убеди Дългия нос да го заведе до скривалището на бандата на Алдо Хаген. Роберта също беше използвала цялото си изкуство на прелъстителка. Но напразно. Вождът бе изключително честен мъж. Той удържа и на думата си, която му даде. Щеше да го подкрепи срещу който и да е друг враг, но не и срещу Алдо.

Ласитър предполагаше, че скоро в ранчото щеше да дойде доведеният брат на Роберта. Алдо трябваше да се държи съвсем естествено, за да не събуди някакво подозрение. Той бе безделник, но всички знаеха, че от време на време се появяваше в родната си къща. За последен път се беше мяркал насам при погребението на баща си.

Скоро отново щеше да дойде тук, уверен, че няма да завари своята сестра. Според по-нататъшния му план трябваше да препусне към Дуранго и там да се осведоми, загрижен за местонахождението на Роберта.

Така си представяше всичко Ласитър, но той не можеше да знае, че предположенията му щяха да излязат верни.

Ядно се засмя на себе си.

Ако нещата станеха по този начин, както ги е намислил, щеше да бъде доста неприятна изненада за Алдо. А и задачата му щеше да бъде кажи-речи изпълнена. Оставаше да накара Хаген да го заведе до скривалището на бандата. Ласитър знаеше достатъчно средства, за да принуди и най-закоравелия престъпник да проговори. Искаше само Алдо да му падне в ръцете.

Дали действително той е убил своя баща, както предполагаше Роберта? Ако е така, Алдо вероятно е принадлежал към бандата на прословутия Бусард. И е решил най-сетне да напипа огромната плячка на последния успешен обир. Сигурно не е можел повече да търпи, че баща му го държи изкъсо.

Защо Ели Хаген е живял толкова скромно?

По какви причини се е стремял към голямата плячка?

Не е ли извършил всичките си престъпления само от омраза към човешкия род? Винаги е имало такива побъркани типове. Ласитър не за първи път се срещаше с подобно нещо.

Крясъкът на кукумявка, който се разнесе долу, в ранчото, го откъсна от мислите му. Звукът призрачно проехтя в лунната нощ. Роберта имитираше поразително добре птичия глас.

Ласитър препусна към имението. Тя го чакаше на верандата. Носеше все още жълтата му мушама, която прелъстително се бе разтворила отпред. Кожата ѝ блестеше като слонова кост.

Той предвкушаваше вече онова, което го очакваше. Въпреки това не бързаше, защото най-напред трябваше да свали седлото и юздата от сивия си жребец. После го натири между другите коне на пасището, все едно че принадлежи към стадото. Иначе много лесно някой можеше да усети, че в ранчото има чужд човек.

Със седлото на рамо Ласитър се отправи към къщата. Роберта продължаваше да стои с разтворена мушама на верандата.

— Ти мислиш за всичко — каза тя, усмихвайки се. — Ела, ще ти покажа едно място в обора, където можеш да оставиш тези неща. Алдо веднага ще познае чуждото седло, затова трябва добре да го скрием. Той е недоверчив койот. Трудно ще бъде да го изненадаме. Всъщност това вече ти го казах.

Роберта се изкачи пред Ласитър по една тясна стълба и отвори вратата към малко, преградено с дървени дъски помещение. Лъхна ги странна и остра миризма. Две птички се разхвърчаха и загукаха тревожно. Други изчезнаха като стрели навън в нощта през една отворена капандура.

— Гълъбарникът на баща ми — обясни Роберта. — След смъртта му пуснах всички птички на свобода, но повечето се върнаха отново. Сега съм ги оставила на спокойствие, без да се грижа за тях. Между другото гълъбите бяха най-голямата му страст. Понякога изпращаше някои с известия. А и често сам получаваше по този начин различни съобщения.

— Любовни писма? — попита Ласитър.

Роберта се засмя.

— Наистина не знам. Никога не съм го питала. Понякога имах чувството, че съобщенията, които пристигаха от време на време, са изключително важни.

Той остави седлото и юздата в ъгъла.

— Сигурна ли си, че Алдо няма да дойде тук?

— Досега никога не е идвал.

Ласитър плъзна поглед по гълъбите, които отново бяха накацали по пръчките. През различни дупки между дървените шинди на покрива се процеждаше достатъчно светлина, която позволяваше да се

разгледа добре помещението. Но никоя от птичките не носеше на краката си една от тези кожени капсули, в които се пренасяха известия. Въпреки това той реши при дневна светлина да огледа още веднъж всичко подробно. Може би щеше да се натъкне на някоя важна следа.

Целият под бе покрит с куришки. От тях идваше и тежката миризма.

— Дай ми едно старо одеяло! — каза Ласитър. — Иначе гълъбите ще ми омърсят нещата. Тази воня прониква страшно навътре. И после не се маха. Седлото ми ще стане на нищо.

Роберта донесе старо одеяло и го разпъна отгоре. Той не можеше да понася повече отвратителната миризма и излезе.

Тя го прегърна бурно и каза страстно:

— А сега искам да забравим всичко неприятно. Не желая да мисля нито за Алдо, нито за пълния сандък с долари, скъпи. Съгласен ли си с мен?

Ласитър я привлече плътно към себе си и ръцете му се плъзнаха под мушамата по голото ѝ, излъчващо топлина тяло. Целуна я силно и насърчително. Той също искаше поне идните часове да забрави всичко лошо и да не мисли за нищо.

Туптенето между бедрата му стана почти болезнено. Но изведнъж и двамата се вцепениха. Отвън се чу тропот на копита от няколко коне.

— Дали това не е вече Алдо? — прошепна разтревожено тя.

— Скоро ще разберем — отвърна тихо Ласитър. Отдели се от нея и се промъкна до една от дупките на покрива.

Трима ездачи приближиха ранчото и спряха конете си пред верандата. Роберта също наблюдаваше какво става навън.

— С тях ли е Алдо? — прошепна той.

Тя поклати глава.

— Това са негодници от Дуранго. Съмнителна паплач. Интересно ми е какво търсят тук.

— Да изчакаме — каза съвсем тихо Ласитър. — Може би са дошли да те посетят и да ти засвидетелстват уважението си. На всички им е известно, че си сама в ранчото.

— Да, но всички знаят и че имам брат с опасна слава — отвърна през зъби Роберта. — Вече ти обясних, че по-бърз с револвера от него няма.

Тримата мъжаги слязоха от конете.

— Не се притеснявайте, момчета! — изрева единият от тях. — Като ви казвам, че Алдо не е тука, трябва да ми вярвате. А неговата хубава и похотлива сестричка сигурно ще се радва, че ще бъде посетена от няколко истински мъже. Мис Роберта! Не виждате ли, че имате гости?

Този, който извика, беше доста пиян. Неговите спътници също бяха всичко друго, само не и трезви. И понеже в къщата остана тихо, те се спогледаха безпомощно.

— Искам да разбера! — изрева един от тях, който, изглежда, бе нещо като водач. — Елате, приятели!

— Това е Джордж Шерман — прошепна Роберта. — Пропаднал син на курва. Наричат го Джордж Брендито. Другите двама ги зная като Мръсния Рик и Бил Койота. Чудно ми е що за каша ще забъркат. Какво ще правим, когато нахлуят в къщата?

— Горе едва ли ще дойдат — разсъждаваше Ласитър. — Не вярвам, че в тяхното състояние ще могат да изкачат стръмната стълба. Смятам, че ще си тръгнат, като видят, че няма никой тук.

— Но тогава положително ще вземат всичко, което им се стори по-ценно — каза Роберта. Тя потръпна и продължи с несигурен глас: — Само като си представя какво щеше да се случи, ако наистина бях сама въкъщи, ми става лошо. Щяха да ме изнасят.

Джордж Брендито удряше с юмрук по вратата.

— По дяволите! — изрева той. — Няма ли някой тук? Да не би да се страхувате от нас, мис Роберта? Няма нужда да се криете! Не ще падне и косъм от главата ви.

— Най-много няколко косъмчета! — изкрещя Мръсния Рик и се засмя дрезгаво. — Няма нужда да се криеш, бейби! Изобщо няма смисъл. Със сигурност ще те намерим!

Ласитър я прегърна през раменете. Възбудата му продължаваше, както и преди. Присъствието на тримата рицари долу изобщо не можеше да промени нищо.

— Сега знаеш съвсем точно, скъпа — прошепна ѝ той на ухото. — Те действително искат да прекарат една вълнуваща вечер.

Джордж Брендито разби вратата. Крещейки, тримата негодяхи нахлуха в къщата.

Ласитър се промъкна до края на стълбата и започна да наблюдава през тясната пролука на пода долу, в тесния коридор. Един от мъжагите откочи фенера от куката на стената и го запали.

— Струва ми се, че тук няма никой — каза той. — Дали нашата райска птица не е излетяла?

— Веднага ще видим — изръмжа Джордж Брендито. — Ще си изям ушите, ако зверчето не се е скрило някъде.

Вдигнаха голяма дандания из всички помещения и най-накрая, проклинайки, се върнаха отново в коридора. Мръсния Рик посочи към тясната стълба.

— Може би е на тавана и се крие при гълъбите на нейния старец — хилейки се, каза той. — Как мислите, приятели? Искате ли да проверим там горе?

— Идеята не е лоша — изрева Джордж Брендито и започна да се качва.

В неговото състояние му беше страшно трудно. С много мъки той преодоляваше стъпало по стъпало и трябваше да се държи здраво с две ръце за парапета, за да не загуби равновесие. Това бе по-скоро пълзене, отколкото изкачване. Двамата му съучастници го следваха по същия начин. Представляваха смешна гледка. Но за Ласитър и Роберта положението беше много сериозно.

— А сега? — прошепна тя. — Тук ще ни открият.

— Остави ме да действам — отвърна тихо той и изчака, докато над последното стъпало се появи главата на Джордж. И точно в този момент удари с юмрука си напред.

Нападението дойде твърде неочаквано за пияния мъж. Той нададе див вик и изчезна надолу. Ласитър погледна след него и го видя как се строполи върху приятелите си и ги повлече със себе си. В подножието на стълбата те образуваха преплетено кълбо. Взаимно си пречеа и проклинайки, се опитваха да се отделят един от друг. Но не успяваха. Ласитър не допусна да се изправят на крака.

Спусна се върху тях като орел върху плячката си. Не беше нужно да се напряга много. Три силни крушета бяха достатъчни и те лежаха спокойно един до друг като заспали.

— Донеси ми няколко въжета! — извика той нагоре. — Ще има да се чудят, когато дойдат на себе си.

После Ласитър извлече изпадналите в безсъзнание мъже на двора и извади от кобурите револверите им. Взе им също и ножовете.

Роберта донесе цяла връзка въжета от телешка кожа. С вещица му помогна да ги овърже, докато те бавно се съвземаха. Стенейки, тримата се опитваха да се помръднат, но трябваше да мине известно време, докато осъзнаят, че са пленени.

Тя застана така, че те да могат да се възхищават на цялата ѝ красота. Но за това сега вече бяха изгубили всякакво желание. Имаха достатъчно други грижи. И естествено се страхуваха.

— Какво значи това? — изпъшка Джордж Брендито. — Защо ни нападнахте? Нищо не сме ви направили.

— Но възнамерявахте — каза твърдо Ласитър. — Сега ще ви закарам при шерифа на Дуранго и съм сигурен, че съдията ще ви друсне соленичко наказание.

— Не сме извършили никакво престъпление — възмути се Джордж Брендито. — Искахме само да погостуваме приятелски на мис Хаген. Да не би това напоследък да е забранено?

— Искахте да ме изнасилите — изсъска Роберта. — Ласитър и аз чухме всичко точно. Можем да се закълнем.

Тримата се изсмяха подигравателно.

— Никой нищо не може да ни направи — извика Бил Блек Койота. — Три показания срещу две не са достатъчни за една присъда.

Тук той имаше право и Ласитър с нежелание призна това в себе си.

— Най-добре ще е да забравим цялата история и да си отидем — предложи Джордж. — В края на краищата нищо не се е случило. Ти ни даде такъв урок, че не ще те забравим бързо. Обещаваме, че няма да досаждаме никога вече на мис Хаген.

Ласитър погледна въпросително Роберта.

— Какво мислиш? Наистина ли се налага да вдигаме още ненужен шум? Знаеш какви последствия може да има понякога всичко това. Би могла лесно да влезеш в устата на хората.

В действителност имаше друго предвид и тя го разбра. Ако предадяха тримата пияници на шерифа, трябваше да се простят с изненадата, която бяха измислили за Алдо. Тогава бързо щеше да се разнесе, че Роберта не живее вече сама в ранчото и че е намерила силен приятел и защитник. А това брат ѝ бързо щеше да научи.

— Добре — каза тя и погледна тримата заплашително. — Нямам нищо против да ви пуснем да си вървите. Но ви предупреждавам — да не ви виждам повече в близост до ранчото. И във ваш интерес е да си държите устата затворена за случилото се. Иначе ще видите дявол по пладне. Само да не ви хрумне да разказвате тази история и да извъртате някои неща. Това ще ви струва живота.

— Ще си държим устата затворена — обеща Джордж Брендито.
— Кълна се от името на тримата.

Те видимо се успокоиха, като разбраха, че са се отървали много лесно.

Без съмнение Ласитър и Роберта бяха изпълнени със смесени чувства. Не бяха сигурни дали човек може да вярва на думата на тези негодници. Може би някога щяха да се похвалят, че са се забавлявали със сестрата на Алдо и че това е било великолепно изживяване. Никога не знаеш със сигурност на какво са способни такива гадни типове, когато погълнат необходимото количество ракия.

— Какво има? — изръмжа Джордж Брендито. — Няма ли най-сетне да ни махнете проклетите въжета?

Хилейки се, Ласитър поклати глава.

— Има още време — каза гневно той. — Малко наказание няма да ви е излишно. Достатъчно си го заслужихте.

Както беше завързан, Джордж Брендито се обърна и изпъшка:

— Искаш да ни убиеш? Колко дълго ще ни оставиш да лежим така?

— Докато слънцето изгрее отново — отвърна сухо Ласитър.

Джордж се отчая.

— Така ще ме убиеш — изстена той. — Толкова дълго никога не съм издържал без бренди.

— Няма да умреш от това. Знаем, че ще изживееш адски мъки, но си ги заслужи. Хайде, да влизаме вкъщи, Роберта.

И той я прегърна през рамо.

Точно в този момент животът му висеше на косъм. Но Ласитър нямаше откъде да знае.

4.

Горе на хълма лежеше мъж, притиснал здраво към рамото си приклада на своя уинчестър. Отдавна бе взел на прицел Ласитър, а пръстът му стоеше на спусъка. Трябваше само да го натисне и в същата секунда той щеше да рухне долу, в двора на ранчото. Мъртъв или най-малкото тежко ранен.

Алдо Хаген беше пристигнал. Бе оставил коня си в падината зад хълма и се беше промъкнал дебнешком до върха, за да разузнае местността.

Това, което видя, му подейства като удар в слабините. Беше шокиран и просто не можеше да повярва. Многократно си потърка очите, но картината не изчезна.

Там долу пред къщата бе застанала неговата сестра Роберта заедно с висок мъж, когото Алдо не познаваше. На ярката лунна светлина видя съвсем ясно през бинокъла си и тримата, свързани на земята. С тях обаче си беше имал вече работа.

Сега лесно можеше да възстанови какво се бе случило.

Този едър непознат сигурно беше сключил сделка с вожда Дълъг нос. Може би двамата са се запознали съвсем случайно, а може би всичко е било отдавна добре предвидено и уговорено от Роберта.

Алдо не се чуди нито миг. Подобни ходове самият той често правеше.

После високият непознат мъж бе препуснал заедно със сестра му обратно към ранчото. И тук те са били нападнати от тримата мръсни негодници, които са си получили заслуженото.

Алдо все още държеше пръст на спусъка, но нещо в него го възпираше да стреля коварно от засада. Бе безскрупулен мошеник, но никога досега не беше убивал човек по този начин. Просто не бе ставало нужда. Той беше така бърз с колта, че можеше да предизвика всеки мъж на двубой очи в очи.

Защо да не направеше същото и с едрия непознат?

Все още Алдо се бореше със себе си. Инстинктивно почувства опасността, която се излъчваше от него. Със сигурност той не беше обикновен човек.

Дали имаше нещо определено наум?

Възможно бе да е човек на закона? Може би преоблечен съдия-изпълнител? Или пък от ония разбойници, които кръстосват надлъж и нашир Запада и постоянно търсят лесна плячка?

Алдо Хаген пое дълбоко въздух и свали пръст от спусъка. Не, не можеше да стреля из засада. Щеше да излезе съвсем открито, очи в очи, срещу този непознат. Той беше убеден, че новият приятел на сестра му нямаше да бъде опасен съперник. Никой не бе така бърз като него.

Видя как Роберта влезе заедно с него в къщата.

Само с каква самоувереност се движеше този мъжага! Нима не предполагаше, че всеки момент можеше да се появи Алдо? Със сигурност бе осведомен добре за всичко. Би било неестествено, ако Роберта не му беше разказала цялата история до най-малката подробност.

Хаген се върна при своя кон. Не бързаше. Щеше да даде на двамата най-малко още половин час да се позабавляват. Искаше да ги изненада, когато възбудата им достигнеше краен предел. Такива моменти винаги бяха най-подходящите. Предусещайки удоволствието, Алдо се ухили. Подобни изненади му доставяха дяволска радост.

Ласитър не се беше лъгал, когато си бе мислил за темперамента на Роберта. Тази жена наистина беше страшно необузdana и чувствена — жена, която не се среща всеки ден. Притежаваше вече и богат опит, въпреки че нямаше повече от двацет години.

Непрестанно сменяше позите — ту беше под него, ту над него, но нито веднъж не използва прастария традиционен начин лице в лице. Тя знаеше как може да се разглези с най-необичайни средства всеки мъж. И Ласитър с голямо удоволствие се остави изцяло на нейните ласки. Струваше му се, че е минала цяла вечност, откакто за последен път беше държал жена в ръцете си. Преди няколко часа в мислите си я бе кръстил Доларова вълчица, защото искаше със сила отново да си извоюва от Алдо сандъка с долари. Но названието Вълчица на любовта

също би ѝ подходило добре. В някои моменти Ласитър имаше чувството, че ѝ се иска да го погълне целия, толкова бе жадна за любов.

Времето течеше неусетно. Двамата отдавна бяха загубили всякаква реална представа за време и пространство. Намираха се в съвсем друг свят. Поне за тази нощ искаха да забравят всичко.

Тъкмо Роберта беше заела нова необикновена поза, когато вратата на спалнята безшумно се отвори и влезе Алдо.

Все още не го бяха забелязали. Едва когато той тихо се засмя, телата им неволно се вцепениха. Но те останаха да лежат така, както си бяха.

— Моите уважения, мила сестричке. Ти си истинска майсторка в леглото. Честно казано, не съм очаквал това от теб. Къде се научи? — попита подигравателно Алдо.

Ласитър извъртя глава настрани и на бледата лунна светлина, която се процеждаше през малкото прозорче, видя неясните очертания на фигурата му. Това беше той, Алдо Хаген, за когото междуременно бе узнал всичко. Роберта се отдели от него. По лицето ѝ нямаше и следа от тревога.

— Толкова рано не сме те очаквали, братко — каза леденостудено тя. — Сигурно лагерът на бандитите ти не се намира много далече от мястото, където ме продаде на Дългия нос?

— Ще ти се да знаеш, нали? — усмихна се той. — Но няма да ти кажа. А може би и да стане някога. Ще си помисля върху това. Но най-напред искам да си поговоря надълго и нашироко с вас двамата. Как се нарича новият ти приятел?

— Ласитър.

— И как се добра до теб?

— Защо не го попиташ сам?

— Защото искам да го узная от тебе. Веднага мога да позная, ако ме лъжеш.

— Както искаш. Ласитър е стар познат на Дългия нос. Беше на гости при вожда. Така се запознахме. Направих му предложение и той го прие.

— Аха, разбирам. В случай, че ти помогне да си върнеш сандъка, си му обещава цяла торба, пълна с долари. И освен парите си му предложила и тялото си. Но вие двамата не трябва да храните празни

надежди. Ти никога няма да се докопаш отново до доларите, мила сестричке. Освен това ще трябва да се сбогуваш с новия си приятел.

— Какво си намислил? — попита нервно тя.

— Ще трябва да го застрелям — каза хладно Алдо. — А ти ще дойдеш в нашето скривалище. Жак Уърк е луд по теб. А аз му дължа нещо.

— Искаш да ме дадеш на мулата? — изстена Роберта. — По-скоро ще умра, отколкото да се отдам на тази горила.

— Засега изчакай — ухили се той невъзмутимо. — На първо време го успокоих с моята собствена любима. Но ако притежава и теб, ще бъде истински доволен.

Тя скочи и се нахвърли върху него. Алдо я блъсна грубо настрани. Роберта се олюля и се опря на дъсчената стена до прозореца.

— Ти си свиня! Ласитър, сега виждаш, че не съм преувеличила нищо.

Ласитър продължаваше да лежи изпънат по гръб, с кръстосани зад врата ръце.

— Какво трябва да кажа? — попита той невъзмутимо. — Не ти ли е ясно, че брат ти определя правилата? Ние нищо не можем да направим. Наистина ли искаш да ме застреляш, Алдо?

— Защо да не го направя?

— Окей — каза Ласитър хладно. — Тогава какво чакаш още? Направи го! След няколко дена ще разбереш каква каша си забъркал с това. Но аз не мога да ти попреча да го сториш. Що за желания имаш да стреляш по беззащитен човек!

Алдо Хаген се замисли, но се опита да го прикрие. Още от самото начало беше нерешителен, а това не убягна от погледа на Ласитър.

— Обличай се — каза братът на Роберта. — И закопчай колана си! Ще получиш твоя шанс. Никога досега не съм стрелял по невъоръжен човек.

Ласитър се изправи в леглото и попита:

— Много си щедър. Трябва ли да ти благодаря?

Алдо махна небрежно.

— Не е необходимо. Изобщо не съм щедър, както си мислиш. Просто нямаш никакъв шанс в двубой с мен.

— Вярвам ти. Роберта вече ми разказа, че си страшно бърз с револвера си.

— Никак не е преувеличила — каза поласкан той. Беше суетен като повечето мъже от неговия сорт. — Все още не знам дали трябва да прибягна до тази крайна мярка. Междувременно размислих някои неща. Не ме смяташ за обезумял от ярост убиец, нали?

— Не правиш такова впечатление — отвърна Ласитър. — Харесват ми мъже, които първо мислят, преди да започнат да стрелят.

Той стана от леглото и се облече. После закопча колана с револвера около бедрата си. Нито за секунда Алдо не го изпусна от очи.

— А на мен ми харесват мъже, които имат силен удар. Ти ли подреди така добре с юмрук тримата навън?

— За тези пияници не си струва да говоря — каза Ласитър. — Нападаха като мухи.

— Какво търсеха тук?

— А ти какво си мислиш? — извика Роберта. — Искаха да ме изнасят. Разбрали са, че съм сама в ранчото. Никой няма представа от нашата семейна история.

Алдо се засмя развеселен.

— Семейна история! Добре казано, скъпа сестричке. Имам чувството, че постепенно започваш да се вразумяваш. Някога ще застанеш изцяло на моя страна.

— Никога.

— Да почакаме! — каза той спокойно. — Ако знаеше всичко, щеше да мислиш по съвсем различен начин. Но постепенно нещата сами ще си дойдат на местата си.

Ласитър разбра какво иска да каже Алдо с това. Ако Роберта научеше, че баща ѝ е бил прословутият Бусард, щеше да гледа на цялата тази история с други очи.

Интересно му беше дали щеше да се откаже от парите, когато узнае, че става въпрос за крадени долари.

— Просто ги блъсна един в друг, така ли, Ласитър? — обърна се отново Алдо към него. — Аз познавам добре тези трима негодници. Да се справиш съвсем сам с тях, това вече е цяло постижение. Никой не може да го направи толкова бързо като теб. И с револвера ли си така ловък, както и с крушето?

— Бива ме.

— Покажи ми тогава!

— Ще видиш, когато положението стане напечено — каза Ласитър.

Алдо помръдна едва забележимо ръка. Движението приличаше на светкавично потрепване. И както при магия — в юмрука си държеше своя колт, а дулото му сочеше към Ласитър.

Той кимна невъзмутимо и каза:

— Беше страшно бързо, Алдо.

— Исках само да ти покажа, за да знаеш на какво можеш да се надяваш. Е, как мислиш, имаш ли шанс срещу мен?

— Все още ли искаш да ме убиеш?

— Като си помисля, ще бъде твърде жалко за мъж като теб.

Ласитър подуши благоприятен обрат. Вече знаеше що за изпечен кучи син е братът на Роберта. Имаше чувството, че Алдо иска да го спечели на своя страна.

— Искаш да стана твой човек, нали?

— Добре си схванал, Ласитър.

— Как промени така внезапно намеренията си?

— Не искам да си развалям отношенията с Дългия нос. Ако те застрелям, може да си имам неприятности с него.

— Аз вече те предупредих за това. Знаех си, че ще разбереш опасността.

— Значи си съгласен да работиш за мен?

Ласитър сви рамене.

— Не ми остава друг избор. Освен това си мисля, че ще си заслужава.

— Бъди сигурен. С моята скъпа сестричка не можеш открадна и ръждив пирон от подкова. Сега трябва да прогоним тримата пияници. Или си решил да ги предадеш на шерифа?

— С шерифи никога не ми е хрумвало да си имам работа — отвърна рязко Ласитър. — Трябваше само да си получат полагаемия пердах. Мисля си, че Джордж Брендито е почти полудял от жажда за уиски. За пияници като него това са адски мъки.

После се обърна към вратата и хвърли на Роберта предупредителен поглед. Надяваше се, че тя ще разбере какво

възнамерява да прави. Така, както се развиваха нещата, бе най-удобният начин да се проникне в пещерата на лъва.

Трябваше да се изчака какво ще се случи по-нататък.

Нощта беше станала студена. Бе три часът сутринта. Пленниците тракаха със зъби. На Джордж Брендито му беше страшно зле. Той бе от хората, които не се разделяха с бутилката. Само няколко часа без силен алкохол причиняваха на тези нещастни създания ужасни кошмари.

Ласитър освободи бързо тримата от въжетата. С мъка те се изправиха на крака и със залитаща походка се отправиха към конете си. С треперещи ръце Джордж Брендито разтвори десния джоб на седлото и извади една бутилка. Той изстена сподавено, когато я опря до устните си. Наведе силно назад глава, докато изливаше в стомаха си парливата течност, сякаш тя бе изворна вода. Пиеше като умрял от жажда човек.

Другите двама се наслаждаваха също на запасите си от уиски. От време на време хвърляха мрачни погледи към Ласитър, но никой не смееше да изпсува по негов адрес.

С мъка се качиха на конете и препуснаха в галоп. Той почака, докато нощта ги погълне, и се върна в къщата при Алдо и Роберта.

— Сестра ми ми каза, че ти живееш от наградите, обявени за главите на някои престъпници. Сигурно искаш да се докопаш и до десетте хиляди долара, определени за Бусард?

— Това възнамерявам — потвърди Ласитър. — Но междуременно работите ми се подредиха не така, както ги бях предвидил. Например предложението на Роберта е много по-изгодно.

— И тук си се измамил — подигра се Алдо. — Наистина ли си представяше, че ще успееш да ми отнемеш сандъка?

— Най-малкото щях да опитам.

— Поне си честен — каза признателно главатарят. — Такива мъже ми харесват. Ако добре се справяш с работата, ще си живееш отлично при мен, Ласитър. Много правилно си решил. Иначе щеше да те сполети нещо, което може би нямаше да ти допадне. Ще видим.

— Ако сметките са честни, можеш да разчиташ на мен, Алдо — отвърна грубо той. — Ако падат звънтящи долари, не се гнуся от никаква работа.

Главатарят на бандата кимна доволен.

— Точно такъв мъж съм търсил винаги.

— Но искам да задържа Роберта — каза Ласитър. — Това е единственото условие, което поставям.

— За това ще поговорим допълнително — отговори Алдо уклончиво. — На първо време можеш да я задържиш. Когато се съмне, ще препуснем към града. Ще те представя на различни хора като годеник на Роберта и навсякъде ще разправам, че ще я вземеш със себе си в ранчото си в Уайоминг. И после, когато изчезне, никой няма да се усъмни в нищо.

— А какво ще стане с къщата, със станцията за смяна на коне и с прерийната кръчма, за която сестра ти ми разказа?

— И за това вече съм помислил, Ласитър. Ще назнача управител и от време на време ще го сменям с по-подходящ. Хората ще си мислят, че пътувам по важни сделки. Съвсем просто е, нали?

Роберта влезе от съседното помещение. Беше си облякла обикновена дълга рокля.

— Какви планове имаш, Алдо? — попита тихо тя. — Наистина ли ще продължиш да водиш живот на бандит? Ще ти направя едно предложение. Нека разделим наследството на две и тогава всеки ще има достатъчно, за да може да живее в разкош.

— Не разбираш — рече рязко той. — Има някои неща, за които сега не мога още да говоря.

— Това го каза и преди — извика горчиво Роберта. — Защо е всичката тази тайнственост?

Алдо я погледна замислено и сбърчи чело.

— Наистина ли не знаеш какво става, скъпа сестричке? Не можеш ли да си представиш защо те отведох оттук?

— Не, действително не знам. Защо не ми разкажеш най-после?

— Пригответи ни нещо за ядене! — каза грубо той. — И свари голяма кана кафе!

Тя сви устни и без да отрони нито думичка, отиде в кухнята. Малко по-късно двамата мъже я чуха да трака с тенджерите и тиганите.

Алдо донесе две чаши и едно шише, обърна се към Ласитър със замислено лице и измърмори:

— Не знам защо, но ми харесваш. Обаче винаги, когато те погледна в очите, ме обзема странно чувство. Ти си опасен. За тези неща имам много тънък усет.

— Може и така да е. Във всеки случай ще се помъча да не те разочаровам. Какви са най-близките ти планове? Коя пратка с пари ще нападнеш този път?

— Какво искаш да кажеш? — просъска Алдо. — Да не би да ме смяташ за Бусард?

Ласитър поклати глава.

— Бусард е мъртъв. Ти какво си мислиш, че не ми е известно колко правят две и две?

Братът на Роберта скочи и посегна с дясната ръка към кобура на револвера.

— Какво знаеш, Ласитър?

— Че Ели Хаген беше Бусард. Също предполагам, че си работил заедно с него. Какво стана, Алдо? Защо се вълнуваш толкова? Ясно е като бял ден, че този сандък с долари е последната плячка на Бусард. Разбрах го още когато Роберта ми разказа за него. За това пише по всички публични обяви за издирвани престъпници. Допускам и че си бил нещо като негов заместник. А сега си поел ръководството на бандата. Възможно е естествено и да съм на погрешен път. На всеки се случва да се заблуди.

Алдо се отпусна отново на стола, кимна напрегнато с глава и каза:

— Така е, както предполагаш, Ласитър. Винаги сме изпращали най-важните съобщения с пощенски гълъби. По този начин нещата се нареждаха отлично. Например съвсем случайно научих в Денвър за пратката с долари. Старият Ели сам дебнеше в собствената си станция за смяна на коне. Той е имал вземане-даване с файтонджията Рафаел Хуникът, който изчезна непосредствено след нападението, за да насочи хората на закона по погрешна следа. По принцип замисълът беше много прост. Докато всички като побъркани се втурнаха да преследват файтонджията, сандъкът с долари се намираще в обора на станцията под голяма купа сено. А Рафаел Хуникът по-късно премина със своя дял в Мексико.

— Ами ако не е? — рече Ласитър, изтръгнат от внезапните си мисли. — Може би се е върнал, за да вземе цялата плячка, и едва тогава е изчезнал?

— Той получи десет хиляди долара — каза Алдо. — Няма причини да бъде недоволен.

— А как мислиш, кой е убил баща ти?

— Може би аз?

Ласитър поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Защо не?

— Ако беше така, щеше и мен да застреляш преди един час от засада. Ти си ме наблюдавал.

— Да, вярно е — каза Алдо. — През цялото време се питам кой може да бъде убиецът?

— Може би някой от твоята банда. Имат ли причини?

— За всеки поотделно би могло да има половин милион причини. Ели пазеше сандъка както квачка яйцата си. Изведнъж се побърка и не позволяваше да се похарчи нито един долар. Вероятно в него са се появили известни опасения.

— И е имал право. Веднага щеше да се набие в очи, ако хората му започнеха да пръскат наоколо чисто нови златни и сребърни монети. Бусард е искал да изчака, докато историята се забрави. На твое място и аз бих постъпил така. Толкова много шерифи са по следите ви. Дръж сандъка заключен, иначе ще последва ново нещастие.

— Знам какво трябва да правя.

— Кога ще обясниш всичко на Роберта? — попита Ласитър.

— Още не съм решил. Сега първо ще уредим нещата тук, в околността. След това ще обмисля точно по-нататъшните си планове. Мисля си да разпусна бандата. Дълго време работите не могат да вървят добре.

— Прав си.

Те изпразниха чашите си с уиски и Алдо веднага ги напълни отново. След като изпи и втората, той се облегна назад и затвори очи. Лицето му изглеждаше странно спокойно. Дори Ласитър не можеше да отгатне що за дяволски мисли се въртяха пак в главата му.

Явно наистина искаше да разпусне бандата. Разбира се, по свой начин. И Ласитър трябваше да бъде инструментът в ръцете му. В очите на главатаря той беше подходящият мъж — убиецът.

Щом като пристигнеха в скривалището, Алдо щеше да започне да създава размирици. В тези неща нямаше по-голям майстор от него. Достатъчни бяха няколко небрежно подхвърлени забележки. Прикрити

намеци. От време на време по някое обещание. Или пък „строго поверителен разговор на четири очи“.

Например с Жак Уърк:

— Казвам ти като на приятел, Жак, защото не искам да имам неприятности тук, в нашия лагер. Остави сестра ми на Ласитър. Нима няма достатъчно други хубави жени. И без това изглежда Роберта държи повече на него, отколкото на теб. Съжалявам, но тази е голата истина. Вчера са се срещнали тайно. Внимавай да не те убие...

А след това с Ласитър:

— Пази се! Жак Уърк си точи ножа за тебе. Бъди нащрек, иначе може някоя сутрин да не се събудиш повече. Когато той посегне към оръжието си, трябва да стреляш веднага и да го уцелиш още с първия куршум.

Така си представяше Алдо нещата. Щеше да посее недоверие и да разпали омраза, докато всички се избият взаимно. Всички. Включително и Ласитър.

Жените от лагера щеше да подари на индианците. Също и сестра си Роберта.

Това бе Алдо Хаген — дявол в човешки образ.

5.

Ласитър усети, че го обзема силно напрежение, когато видя пред себе си скалистата долина с лагера на бандитите.

Междувременно бяха изминали три дни. Бяха посетили три града и той бе представян навсякъде като годеник на Роберта, който щеше да я вземе със себе си в своето ранчо в Уайоминг. После прекараха още два дена в къщата на Ели Хаген. Алдо използва времето, за да въведе в длъжността управител един мъж на име Джо Уилър.

Всичко си имаше за пред хората своя смисъл. На никого не би му хрумнало, че Алдо и старият Ели Хаген са бандити. Действително той бе известен като развейпрах, който играе хазарт и преследва жените като дявол. Но престъпник? Не, със сигурност не беше такъв.

Обаче Ласитър бе постигнал целта си. Сега трябваше само да изчаква с търпението на индианец да настъпи най-удобният момент.

Бандитите излязоха от колибите си и го наблюдаваха с пронизателни и недоверчиви погледи.

Беше късен следобед и слънцето вече преваляше хоризонта. Тук в скалистата долина значително по-рано се смрачаваше, отколкото навън в откритата прерия.

Жак Уърк и Ромина също излязоха от дървената си колиба. Тя отново носеше една от тънките си, почти прозрачни рокли. Ярките слънчеви лъчи я обгръщаха така, че почти нищо не оставаше скрито от погледите на другите. С русата си коса странно контрастираше на мулата, който стоеше плътно до нея и я беше прегърнал през рамо. Жест, който красноречиво говореше за всичко. По този начин Жак искаше да покаже ясно на главатаря, че отсега нататък ще запази Ромина само за себе си.

Тя бе направила това, което Алдо възнамеряваше още от самото начало. Беше свършила вече добра работа, като пося омраза и недоверие между хората му. Но за това той нямаше и капка представа.

Алдо спря коня си пред двамата.

— Всичко в ред ли е, Жак? Струва ми се, че Ромина ти е харесала.

— На мене също — извика тя. — Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако остана при него?

Лицето на главатаря помръкна. Това, което чу, не му се нравеше. Своеволието, което двамата си позволяваха, не му допадаше. Той не искаше, а и не биваше, в никакъв случай да го търпи, защото по този начин рискуваше да бъдат бързо подронени позициите му на водач.

— Напротив — каза Алдо. — Дадох те под наем на Жак само за известно време. Не можете на своя глава сами да си решавате нещо, без да сте ме попитали предварително.

— Сега те питаме — изсъска Ромина. — Това не стига ли?

Главатарят поклати глава.

— О, не, лейди. Съвсем не е достатъчно. Жак, доведох ти моята сестра. Отсега нататък тя е твоя, както винаги си желал.

— Повече не я искам — изръмжа упорито мулатът. — Обичам Ромина и тя ме обича. Не можеш да разрушиш всичко с един замах. Всъщност какво е станало? Да не би да си взел сестра си обратно от вожда? И кой е мъжът, когото водиш със себе си?

Алдо плъзна кратък поглед по лицата на другите бандити. Това, което видя, изобщо не му хареса.

Да не би тук да имаше заговор?

— Слушайте хубаво, момчета! — извика той. — Доведох нов човек със себе си. Името му е Ласитър и е стар познат на вожда Дълъг нос. Заради приятелските си отношения към него индианецът му даде моята доведена сестра Роберта. Аз също го познавам от две години насам. Срецнахме се за първи път в Санта Фе. Тогавя му бях казал къде може да ме намери и сега той е тук. Искам да го приемете като равноправен партньор. Ясно ли е?

Никой не възрази, но и никой не показа открито одобрението си. Бандитите бяха само втренчили равнодушно поглед напред.

Вече на Алдо му беше напълно ясно, че тук нещо се готви. В лагера цареше истинска напрегната атмосфера, която предвещаваше буря. Все още не се чуваше трясъкът на гръмотевиците. Засега само в далечината се сгъстяваха тъмни облаци. Така той прецени ситуацията.

Главатарят беше крайно доволен, че му бе хрумнала великолепната идея да спечели Ласитър на своя страна. Този мъж

можеше да бъде неговото спасение.

А сега най-напред трябваше да предприеме ловко отстъпление. Не биваше още да довежда нещата до крайност.

— Окей, момчета — извика Алдо. — Виждам, че няма какво да възразите срещу моя приятел Ласитър. Отсега нататък той ще бъде един от нас.

Главатарят слезе от коня и пристъпи към Жак Уърк и Ромина.

— Както изглежда, вие наистина се разбирате прекрасно — каза той с умело изиграна дружелюбност. — Съжалявам, че бях малко сприхав. През цялото време си мислех, че ти, Жак, непременно искаш да имаш моята сестра. И същевременно смятах, че Ромина никога няма да може да се погажда с теб. Върнах се с намерението да ви доставя радост. Но явно съм се заблуждавал. Да оставим нещата така, както са си сега. По този начин няма да имам проблеми и с Ласитър. Вече се скарах с него заради Роберта. Той много иска да я задържи за себе си, но аз му казах, че ти имаш по-стари права над нея, Жак. Така за мен всички проблеми се разрешават още по-лесно. Мисля, че ще се разбираме.

Успокоени, Ромина и мулатът се засмяха. Видимо се радваха, че всичко завърши добре.

Само ако знаеха какви дяволски мисли таеше Алдо в действителност, Жак сигурно още тук щеше да се нахвърли върху него с дългия си нож.

— Наистина нямам нищо против теб — каза мулатът. — Интересува ме единствено Ромина. Двамата искаме да живеем заедно, а някой ден дори да се оженим. Естествено далече оттук, в друга държава. Вероятно в Мексико, защото там ме приемат по-добре като тъмнокож. С дела си от плячката там можем да си уредим сносно съществуване, например една бodega^[1] с няколко стаи за гости. Какво мислиш за това, Алдо?

Главатарят се усмихна и кимна одобрително.

— Хубава идея, въпреки че лично на мен не ми допада, Жак. Сигурно разбираш, че никой шеф не се разделя лесно с най-добрия си човек. Но аз няма да ти създавам пречки. Желая ви много щастие.

Този проклет дявол! Беше ужасно да го чуеш само с каква лекота изрече всичко това. Жак Уърк, както и другите мъже, бяха осъдени вече на смърт.

— Благодаря ти, Алдо — каза мулатът. — Наистина ли Ласитър е добър човек?

— Много добър.

— Можеш да го поставиш на мое място.

— Идеята ти не е лоша, Жак. Но все още не искам да избързвам с решенията си. Нека да мине известно време.

— Защо не ми изплатиш дела, за да мога да тръгна с Ромина колкото се може по-скоро?

Алдо поклати сериозно глава.

— Знаеш добре, че това сега не може да стане, Жак. Трябва да почакаме най-малко още два месеца. Всички банки и търговци на Запада са информирани. Щом някъде се появят чисто нови долари, веднага ще бъде съобщено на властите. И тогава те ще тръгнат по следата. Тези хора не са вчерашни. Между тях има специалисти, които отчасти вече са по дирите ни. Такива мъже знаят всички трикове и когато открият началото на следата, не я изпускат лесно. Дяволски са упорити. Можеш да ми вярваш.

Жак Уърк кимна и погледна Ромина.

— Нали чу, скъпа? Алдо има право. Не ти ли казах същото? Наистина не трябва да пришпорваме нещата. Това са най-опасните долари, които някога сме плячкосвали.

— Можем да ги направим да изглеждат стари — предложи тя. — Да хвърлим всички монети в кална локва, за да се омърсят. Като ги обработим по този начин, ще заприличат на пари, които са в употреба от години наред.

Алдо извади небрежно един златен долар от джоба на панталона си и го подаде на Ромина. Жълтият метал блестеше матов на слънчевата светлина.

— Това е монета, която със сигурност е минала през много ръце. По печата можеш да разбереш, че е в обръщение от десет години. Вижда се също, че е изгубила част от предишния си блясък. Това обаче е съвсем естествен резултат от употребата, който не можеш да предизвикаш насила. А и печатът не може да се промени. Всеки глупак веднага ще познае къде и кога са сечени монетите. Не, Ромина, наистина добре си го измислила, обаче планът ти няма да помогне. Какво ще кажеш за това, Жак?

— Съгласен съм с теб. Действително нищо друго не ни остава, освен да чакаме търпеливо.

— Но Алдо би могъл да ти изплати дела в банкноти — предложи тя. — Какво мислиш по този въпрос?

Главатарят махна с две ръце, за да изрази съжалението си.

— Нямам толкова много пари.

— Баща ти не притежава ли сметка в банката? Той винаги е живял изключително скромно и би трябвало да е вложил някъде своето богатство. Не си ли се осведомил още за това?

Алдо кимна.

— Направил съм го вече. Татко е имал депозит в банката „Соутерн Колорадо“. Касае се за десет хиляди в брой и за пакет акции на компанията „Денвър и Рио Гранде Рейлроуд“ на стойност четиридесет хиляди долара. Обаче цялото това състояние според завещанието се пада на моята сестра. Ще се докопам до тези пари едва след като я обработя. А за това е нужно време.

Ласитър и Роберта бяха на не повече от пет крачки встрани от тях и можеха да разберат всичко, което се говореше.

— Какво всъщност става тук? — прошепна недоумяващо тя. — За какво приказват?

— Ще ти обясня след това — тихо отвърна той. — Сега не е най-уместно.

— В момента мога да ви дам само десет хиляди долара — продължи главатарят. — Но по право ти се полагат пет пъти повече, Жак. Не смяташ ли, че си заслужава да проявиш още малко търпение?

— Имаш право — съгласи се мулатът. — Ромина, скъпа, трябва да разбереш най-накрая. Наистина съществува само това решение. Алдо ни мисли доброто.

Русата жена се усмихна примирено.

— Да, сега вече ми е ясно — каза тя. — Убедихте ме. Искам да се запозная с Роберта и да разговарям с нея. Или имаш нещо против, Алдо?

— Но нито дума за баща й — просъска главатарят. — Разбра ли?

— Защо не? — попита смаяно Ромина. — Тя не знае ли всичко?

Алдо даде скрит знак на двамата.

— Елате с мен в колибата! Там ще ви обясня нещата.

Мулатът и русокосата жена го последваха в дървената къщичка.

Роберта погледна недоумяващо Ласитър.

— Какво означава отново това? Какво се крие тук от мен? Ще ми кажеш ли най-после?

Той бе готов да ѝ разкрие истината. Нямаше да може дълго време да я укрива от дъщерята на Бусард. Но фактите щяха да ѝ подействат като силен шок и затова реши да ѝ ги съобщи колкото се може по-внимателно. Бедната Роберта! Тя беше единствената невинна в тази джунгла от смърт и насилие.

— Хей, Ласитър! — обади се зад него сърдит глас. — Обърни се, Ласитър!

Той бавно се извърна. Видя брадато лице, което веднага му се стори познато. Сигурно бе срещал вече някъде този мъж.

Брадатият се ухили зловещо.

— Е, Ласитър, спомняш ли си?

— Нямам си понятие, омбре^[2]. Какво искаш?

— Да те убия. Между нас има стари сметки за уреждане. Кажи на твоята лейди да се отмести малко настрани. Когато свърша с теб, тя ще бъде моя. Искам да се позабавлявам с нея.

— Ако изобщо след това можеш да го направиш — отвърна ледено Ласитър. — Какво ще каже шефът ти? Определено няма да му е приятно да гледа как неговите хора взаимно се избиват.

— Това си е моя грижа, куче такова.

— Както искаш. Но поне ми кажи кой си ти?

Съдбата неумолимо следваше своя ход. Нищо повече не можеше да я спре. Другите бандити вече чакаха жадно кървавата сцена.

В колибата Алдо каза на Ромина:

— Сестра ми наистина няма и капка представа откъде е сандъкът с долари. В наивността си тя все още смята тези пари за спестявания на баща ѝ.

— И защо не ѝ обясниш? Рано или късно ще се научи. Ако знае истината, може би ще започне да мисли за всичко по-различно — отвърна недоумяващо Ромина.

— Опасявам се, че ще реагира точно обратно — каза Алдо. — Тя е възпитана именно от Ели в съвсем друг дух, нямащ нищо общо с

неговия начин на живот. Ще поиска доларите да се върнат отново в ръцете на техните законни собственици.

Жак Уърк се изкашля.

— Когато става въпрос за толкова много пари, някои хора се променят изцяло — изръмжа той. — Роберта имаше големи мечти. Тя няма да позволи да бъдат разрушени с един удар. Защо не ѝ предложиш дела, който се пада на стария Ели? Хващам се на бас, че тогава ще се вразуми.

— Делът на Ели? — извика Алдо. — Но това е точно половината! Да не съм луд? Тя с нищо не е помогнала при обира на този половин милион.

— Трябва да говоря с нея — предложи Ромина. — Искрено, като жена с жена. Ще я убедя, че за престижа на нейното семейство ще бъде по-добре, ако истината никога не види бял свят. Тогава споменът за нейния любим баща няма да бъде омърсен.

Главатарят кимна признателно.

— За това съвсем не бях помислил. Отлично, Ромина! Тези неща, които току-що каза, наистина са силен коз. А и жените помежду си винаги се разбират по-добре. Тя ме мрази твърде много, за да се съгласи с моите доводи. Опитай късмета си, Ромина! Ако успееш, ще получиш голямо възнаграждение от мен. Ще има да се чудиш.

А в мислите си добави: „Само как ще се чудиш! Когато станеш жена на паут, ще ме проклинаш до девето коляно. Но първо трябва да премахна мъжете от пътя. Интересно ми е какво ще направи Ласитър...“

— Ти си много точен, Алдо — каза развълнувано Ромина. — Знаех си, че всичко ще свърши добре.

— Благодаря, такива неща гаят ухото — отвърна усмихнато главатарят. — Мисля скоро да разпусна цялата банда и да се грижа само за ранчото. Мога да купя още земя и да направя истински голямо имение.

— И какво ще каже сестра ти по този въпрос? — попита тя.

— Предполагам, че ще се ожени за Ласитър — отговори Алдо. — Двамата се разбират много добре.

— Питам се обаче дали той ще живее достатъчно дълго — обади се Жак, който бе застанал така, че можеше да гледа постоянно през прозореца. — Вижте навън! Изглежда, че ще има стрелба.

— По дяволите! — извика главатарят. — Само това ми липсваше!

Ласитър стоеше там все още съвсем спокоен. Никой не можеше и да предположи, че вътрешно бе напълно готов за предстоящата борба.

— Аз съм Уил Скот — каза брадатият — братът на Ричард Скот, който преди време беше шеф на най-голямата банда в Аризона. Тогава принадлежах към ордата му, която ти разби като побеснял дявол. Бях там, когато застреля Ричард. За щастие успях да избягам. Не съм си мислил, че някога отново ще пресечеш моя път. Но сега си в ръцете ми. Никога повече няма да можеш да причиняваш злини.

И при тези думи извади револвера си.

Беше бърз, дори много бърз. Ласитър не бе от онези стрелци, които се перчеха със своята ловкост. Той просто се хвърли встрани на колене. Това беше тактика, която малко хора предвиждаха. Бе кажи-речи невъзможно да обърнеш светкавично револвера, след като вече веднъж си го насочил в определена цел. Първият куршум на Скот прелетя далеч от него.

— Предай се! — изрева Ласитър.

Брадатият изкрещя диво проклятие и продължи да стреля. Бе като побъркан и можеше да бъде спрян само от куршум.

На Ласитър не му оставаше нищо друго, освен да отговори на огъня с огън. Нямахше време да се цели, затова гръмна напосоки.

През дима на барута видя как Уил Скот се олюля и направи две-три залитащи крачки към него. Той изстреля останалите патрони от барабана, но всички те се забиваха в земята близо до върха на собствените му ботуши. След това брадатият издаде ужасен вик и политна напред. Срина се като отсечено дърво и остана да лежи неподвижен на земята.

Ласитър продължаваше да държи револвера в ръка и наблюдаваше петимата приятели на убития. Не знаеше как ще реагират на поражението на Уил Скот и затова се обърна към тях:

— Той ме предизвика. Не исках тази борба. Или някой ще потвърди обратното?

Бандитите бяха потънали в дълбоко мълчание.

Скърцайки, вратата на колибата на Алдо се клатеше напред-назад. Главатарят излезе навън и каза с хладна невъзмутимост:

— Отвътре видях как Уил дръпна спусъка. Искях да се намеся, но беше вече твърде късно. Той не бе на себе си. Какво стана с него така изведнъж?

— Преди време имах разпра с брат му в Моапа, Аризона — обясни Ласитър. — Уил принадлежеше към една банда, ръководена от неговия брат Ричард. И сега искаше да си отмъсти. Това е всичко.

Алдо пристъпи към убития и с крак го обърна по гръб.

— Тук повече с нищо не може да се помогне — каза той. — Улучил си го точно в сърцето, Ласитър.

— Не съм искал. Възнамерявах само да го раня. За съжаление нямах време да се целя точно.

— Добре свършена работа — ухили се главатарят. — Изненадан съм от теб. Изобщо не бива да се упрекваш. В нашата работа човек постоянно трябва да очаква куршума. Това не може да се промени. Може ти да си следващият.

Ласитър кимна.

— Да, имаш право, Алдо. Сега се нуждая от чаша уиски.

— Ела с мен, приятелю. Ще ти покажа нашата кръчма. И без това имаме да обсъдим някои неща. А Ромина сега ще се погрижи за моята скъпа сестричка.

Русокосата жена тръгна към Роберта, която трепереше и сякаш бе изпаднала в транс. Вътрешно все още не беше преодоляла страшната случка. Щеше да ѝ бъде необходимо доста време, за да свикне с този жесток свят.

---

[1] Бодега — кръчма — Б.пр. ↑

[2] Омбре — приятел — Б.пр. ↑

6.

Влязоха в дървената колиба, която Алдо бе нарекъл кръчмата на лагера. Беше мръсно помещение, мебелирано с няколко разклатени маси и столове. Стотици шишета стояха на примитивна полица, а навсякъде наоколо висяха на пирони по стените ламаринени канчета.

— Вместо стъклени чаши — обясни главатарят и хвърли на Ласитър един от съдовете за пиене. — Тук всеки се обслужва сам. Изпитото не се заплаща. Поглъщаме толкова, колкото смятаме, че можем да издържим. Така поддържам момчетата в настроение. Аз се грижа и за снабдяването. Отсреща, в една от скалните пещери, имаме складирани няколко бурета, пълни с бира и вино. Когато ми се допие от тях, можем да отидем до там и да се обслужим. Искаш ли?

— Не, не, в момента ми стига само чаша уиски.

Ласитър си избра кентъкско уиски^[1] и напълни канчето до средата. Първата глътка изгори като огън гърлото му. Здрачът нахлуваше в „кръчмата“. Отвън идваше мирис на печено и той усети глад.

— Сега момичетата приготвят вечерята — каза Алдо. — По моя преценка след един час всичко ще е готово. Сигурно си видял вече мястото, където готвим. Намира се под навеса, покрай който минахме преди малко. Там има също голяма маса, на която ядем заедно. Между другото моите момичета са отлични готвачки. Но и в останалите неща са от класа.

— Колко са?

— Сега тук в долината, заедно с Ромина и Роберта, са пет. Но двете можем да не ги броим. Значи остават три, които са на разположение на момчетата.

— Пет мъже и три жени — измърмори Ласитър. — Понякога това не води ли до разпавии?

— Шест мъже — поправи го Алдо. — Забрави мен да броиш.

— Окончателно ли си решил да дадеш Ромина на мулата? Още от началото ли си го мислеше сериозно?

— Нямам намерение да започвам спор за това — отвърна студено главатарят. — А и не е за препоръчване да се препираш с Жак Уърк. По-бърз е с ножа си, отколкото аз с колта.

— Страхуваш ли се от него?

— Не е точно това. Но той е моят най-добър човек. Не искам в никакъв случай да го загубвам заради някаква си фуста. За мен Жак е незаменим. Пази се и ти от него! За някои неща е страшно чувствителен. Когато го обхване внезапният му гняв, става непредвидим. Затова отстъпих от самото начало.

Ласитър се ухили и попита:

— И без да мислиш за каквото и да е отмъщение?

Алдо махна презрително с ръка.

— За какъв ме смяташ, приятел? Още при следващата възможност ще се запозная с друго момиче. Вече съм хвърлил око на една жена със смесена индианско-мексиканска кръв. Тя живее сама с баща си в един изоставен лагер на златотърсачи, южно от Дуранго. След няколко дена ще я доведе.

— Просто така?

— Да, разбира се. Защо не?

— Ами ако не иска?

— Тогава малко ще ѝ помогна.

— Но там е и баща ѝ.

— Ако се съпротивлява, ще получи куршум. Винаги съм си вземал онова, което съм искал, Ласитър. Сега Карлита е наред. Все някак си трябва да бъда обезщетен за загубата на Ромина. Да не би да ме упрекваш?

— Не, защо? Това си е твоя работа.

— Добре. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Къде?

— В изоставения лагер на златотърсачите. Тогава ще видиш как се справям с подобни ситуации. Сигурен съм, че има какво да научиш от мен. Отвлечането на жени е винаги вълнуващо преживяване.

— Мога да си представя.

Алдо се захили. Всичко това звучеше наистина добро. Ласитър си мислеше дали още сега да не нападне и пребие този отвратителен мръсник. Но какво щеше да стане после? Ако го вземеше като заложник, Роберта оставаше в ръцете на Жак Уърк. Възможно бе и

бандитите да не се съобразят със своя шеф и мулатът да поеме ръководството им. Вероятно той чакаше само това. И без друго отношенията между главатаря и хората му бяха достатъчно обтегнати.

Алдо запали една от опушените газени лампи. Половин дузина от тях висяха от гредите на тавана.

— Сега искам да ти кажа нещо важно, Ласитър — прошепна той. — Сигурно вече си забелязал, че момчетата не са настроени добре към мен. Станали са много нервни. Едва издържат да получат своя дял от пляката. Но ти знаеш, че в никакъв случай няма да извадя новите долари. А това те не искаш да разберат. Може да се стигне до размирици, които ще бъдат всичко друго, но не и приятни. Не гледат добре на мен и защото те доведох в лагера. После ти уби Уил Скот. Ние двамата сега се печем на еднакъв огън. Трябва да държим един за друг, иначе мога да загубя властта си над тях.

Ласитър леко се усмихна.

— Смятам, че напълно можеш да разчиташ на Жак Уърк.

— Да, това вече го казах — процеди Алдо през зъби. — Но аз отдавна не съм сигурен в нищо. Ще ми предпазваш ли гърба, в случай че се стигне до някакви вълнения?

— Разбира се. Но трябва да поприказваме за моя дял. Ти какво предлагаш?

— Точно толкова, колкото и Роберта. Двадесет хиляди.

— Къде е сандъкът?

— На сигурно място.

— Искам да го видя.

— По-късно — каза Алдо уклончиво. — Сега вече е твърде тъмно. Ще те заведа утре при дневна светлина. Останалите в никакъв случай не бива да разберат, че съм те посветил в тайната. Ужасно ще се разгневят. Трябва да сме внимателни, Ласитър. Преди всичко се пази от Жак Уърк. Беше много добър приятел с Уил Скот. Чудя се защо още не се е появил тук да си поговори с теб.

Едва Алдо бе изрекъл последните думи и вратата се отвори с трясък. Влезе мулатът. Той запали още един фенер. Жълтата светлина придаваше на тъмнокожото му лице зловец вид. Точно така изглежда дяволът в приказките, когато напуска ада.

Жак Уърк взе едно канче и си наля уиски. В мълчанието му имаше нещо заплашително.

— Премислих всичко подробно, Алдо — започна мулатът, след като отпи една глътка. — Дойдох да ти кажа, че настроението в лагера е неспокойно.

Главатарят държеше чашата си в лявата ръка, а дясната, уж случайно, бе поставил близо до револвера.

— Отдавна го забелязах, Жак — отговори той невъзмутимо. — Нищо ново не ми съобщаваш. Само за това ли дойде, или има още нещо?

Мулатът поклати глава и каза с плътния си глас:

— Това далеч не е всичко. Не ни харесва приятелят ти.

— Защото уби Уил Скот? — избухна главатарят. — Какво съм виновен, че той го предизвика? Да не би да искаш Ласитър да се остави просто така да бъде застрелян като куче?

— Можеше да се намесиш, Алдо.

— И как? Би ли ми обяснил, Жак? Ти сам бе застанал до мен. Уил беше като полудял. Толкова бързо измъкна колта си, че никой повече не бе в състояние да го спре.

— Можеше да заповядаш! Но ти просто си стоеше там и изчакваше. Знаеш ли какво си мисля, Алдо? Ще ти кажа съвсем честно. Струва ми се, че не ти е толкова неприятно, че стана така. Сега ще трябва да делиш с един човек по-малко. Наистина тази идея никак не е лоша. Знаеш също, че момчетата са недоволни от теб. И понеже си наясно с всичко това, написа на стария си приятел Ласитър писмо и го помоли да те посети. Преценил си, че ще ти трябва силен мъж, който да ти прикрива гърба. Вече не си сам и отново се чувстваш сигурен. Не е ли така, Алдо?

Главатарят се засмя презрително.

— Досега не съм знаел, че имаш толкова развита фантазия, Жак — подигра се той. — Въпреки това — моите уважения! Мисълта ти тече много добре. Да, нещата могат да стоят така. Защо пък не? Съединил си различни случки в едно цяло и в момента ме обвиняваш, че съм предател. Кажи ми, Жак, кой ти натъпка тази идея в главата? Със сигурност не си я измислил сам. Ти...

— Аз...

— Тихо! — прекъсна го Алдо. — Не съм свършил да говоря. Имам да ти кажа още някои неща. Смятам, че много се влияеш от това русо зверче. Знаеш ли, че я отвращаваше? А как ме проклинаше,

когато ѝ заповядах да дойде при теб? Но тогава тя си мислеше за други работи. А сега — само за разплата. Иска да ми отмъсти, че я изгоних. Не ти ли е подшушнала още, че ще е най-добре да ме види мъртъв?

— Не, това не го е казала, Алдо. Кълна ти се! Изобщо не ме е насъсквала срещу теб. Не бих го допуснал. Ромина няма нищо общо с недоволството в лагера. То идва от момчетата.

— И от теб, Жак.

— Да, също и от мен — призна си честно мулатът. — Но аз не съм против теб. Ако беше така, нямаше да стоя тук и да ти разказвам всичко това. Дошъл съм, за да обмислим заедно какво да правим. Присъствието на Ласитър вбесява останалите. Те го мразят. В техните очи той е чужд човек. Момчетата са изпълнени с недоверие. Уил Скот преди време им разправил какво се е случило тогава в Моапа. Там Ласитър наистина се бил на страната на един престъпник, обаче после станало ясно, че в действителност е принадлежал към хората на закона. Какво ще кажеш за това, Алдо? Ами ако той е преоблечен шериф, излиза, че ние сме измамани. Сега знаеш всичко. Време е да решиш.

Двамата бандити втренчиха изпитателни погледи в Ласитър. Лицето му не трепна.

— Очаквам отговора ти — рече главатарят. — Който е обвинен, трябва да се защитава. Какво ще кажеш за подозренията на Жак?

— Ще кажа, че това е пълна глупост — отговори той. — Но ще бъде твърде елементарно и по този начин в ни най-малка степен няма да опровергая обвиненията му. Що се касае за разказа на Уил, всичко е вярно. Тогава мой приятел бе линчуван от убийците на един побъркан за власт едър собственик на ранчо. След смъртта си приятелят ми остави на произвола на съдбата жена и две малки деца. Заклех се да отмъстя на този Уайдехай. Затова се бих на страната на няколко обявени въвн от закона мъже, преследвани също от него. Беше страшен бой. Накрая ни подкрепи и властта. Вярно е, че в последната голяма битка застрелях брата на Уил, Ричард. Но нима всичко това е доказателство, че съм човек на закона? Дали ще ми повярвате или не, вие ще решите. Казах всичко, което имах да кажа.

Алдо кимна доволен.

— Получи си го, Жак — рече той. — Още ли си мислиш, че Ласитър е преоблечен шериф?

— Какво аз мисля, няма значение — изръмжа мулатът. — Става въпрос за момчетата. Те няма да се оставят така лесно да бъдат успокоени.

— Тогава аз ще се заема с това — отвърна ядосано Алдо. — На вечерята ще говоря с всеки поотделно. Трябва да ми го кажат открито в лицето, както ти направи, Жак. Но не ми се вярва да имат този кураж. Между другото ми хрумна още нещо. Следващите дни ще доведе момичето, за което ти бях разправял. Ласитър ще ме съпроводи. Мислиш ли, че ще дойде с мен, ако е защитник на закона, Жак?

— Донякъде ме убеди, Алдо — омекна мулатът. — Следобед също ми доказа, че си във форма, иначе не би се отказал от Ромина. Така нещата между теб и мен се изясниха. Но що се касае до твоя приятел, не мога в нищо да бъда сигурен за другите.

— И в себе си ли не си, Жак? — попита Ласитър.

Мулатът силно поклати глава.

— Ще те нападна само ако заповяда шефът. А той ти е приятел. Следователно няма да предприема нищо срещу теб. Можеш да бъдеш сигурен и въпреки всичко винаги, когато те погледна, ме обзема странно чувство. Има нещо, което не е чисто. Ако се окаже, че си ни мамил, ще бъдеш мъртъв. И за да видиш колко бързо става...

Едва забележимо замахване с ръката, трептящ проблясък на бледата светлина на фенера — и в дървената стена на косъм разстояние от главата на Ласитър се заби дълъг нож. Стана толкова бързо, че той не би имал никакъв шанс с револвера.

— Моите уважения! Предполагам, че ако беше наистина, острието щеше да уцели сърцето ми, Жак?

— Правилно отгатна, хитрецо — отвърна мулатът.

После взе ножа обратно и го мушна някъде под якето си. И всичко това само за секунди, със скоростта и сръчността на факир.

— Имам още няколко такива ножа — обясни Жак Уърк. — Без да се замисля, мога да се бия срещу четирима противници. И преди да са извадили револверите си от своите кобури, те ще бъдат мъртви.

— Няма защо да ме заплашваш — каза Ласитър хладно. — Аз съм чист, Жак.

— Не можем ли да говорим за друго? — предложи Алдо. — Сега вече всичко се изясни. Преди няколко минути сам го каза, Жак.

Интересно ми е докъде е стигнала Ромина в разговора си с Роберта.
Дали е направила нещо?

Мулатът вдигна рамене.

— Откъде да знам. Тя ми даде знак да я оставя насаме със сестра
ти. Да пийнем по още една чашка и да изчакаме на спокойствие.

Тримата отново си наляха уиски.

Като че ли се възцари мир. Привиден мир.

---

[1] Кентъкско уиски — уиски от царевично брашно. — Б.пр. ↑

7.

— Вече знаеш всичко, Роберта — каза Ромина. — Ели Хаген не беше почитеният собственик на ранчо, за какъвто тук го смятаха. Той бе човекът, когото хората наричаха Бусард. А Алдо му беше заместник. Какво ще правиш сега?

Роберта седеше с наведена глава. Беше заровила лице в ръцете си. От дълго време стоеше така. Ромина чакаше търпеливо. След безкрайно тягостни минути тя се изправи с решителен вид и каза:

— Никой не бива да узнае. Споменът за моя баща не трябва да бъде омърсен. Но си искам доларите, които ми се полагат. Те са ми законно наследство. Ще се боря за тях.

Ромина се усмихна болезнено.

— И какво ще предприемеш, Роберта? — попита тя. — Още ли не си разбрала, че тук сме напълно беззащитни и зависим от прищевките на мъжете? Те могат да правят с нас каквото си поискат. Без чужда помощ никога няма да излезеш жива от тези планини.

— Ще го направя! — процеди през зъби сестрата на Алдо. — И ще се погрижа брат ми да си плати за всичко, което ми е причинил. Ще го направя, повярвай ми!

Ромина я прегърна нежно през рамо.

— Всичко е мечти, Роберта, мечти, родени от безграничната ти злоба и горчивото ти разочарование. Няма да се справиш с Алдо.

— Сама не — съгласи се тя. — Но аз сама ли съм? Не сме ли четирима?

— За бога, как си го мислиш това?

— Не си ли на моя страна, Ромина? Не мразиш ли брат ми толкова, колкото и аз? Ти също искаш да си отмъстиш, нали? На мен спокойно можеш да го признаеш.

— Но той обеща на Жак, че скоро ще му даде неговия дял и тогава ще напуснем лагера. Сама го чу.

— Да, чух го, Ромина. Но аз не вярвам и думичка на това, което Алдо ви каза. Познавам го много добре. Предполагам какво е

намислил. Ще насъска коварно хората си един срещу друг. Иска те да се избият взаимно и накрая той да остане сам. Така ще бъде, скъпа. Нека предприемем нещо, докато не е станало твърде късно! Жак Уърк е на твоя страна, а аз имам за съюзник Ласитър. Ако обединим силите си, другите няма да имат никакви шансове. Тогава Алдо ще бъде загубен. Говори за това с Жак! Аз пък ще предложа на Ласитър плана си. Още тази нощ можем да започваме.

Ромина поклати уморено глава.

— Твърде просто си представяш нещата, Роберта. Не познаваш тези мъже. Те действително са бандити, но между тях съществува особено чувство за чест. Никой няма дори да си помисли да предаде другите.

— Жак без малко щеше да извади ножа си срещу Алдо.

— Но заради мен, Роберта. Това беше само за миг, когато той се чувстваше измамен. Но откакто брат ти заглади отново всичко, Жак вече не е настроен враждебно към него.

— Тогава накарай го да ревнува. Напусни тази нощ колибата, докато спи. Върви при Алдо и му се предложи. Сигурна съм, че няма да те отпрати. И когато се върнеш сутринта, разкажи на Жак, че брат ми ти е заповядал и ти си се страхувала да му откажеш. Как мислиш, какво ще стане след това? Доколкото го познавам, Жак ще превърти от бяс. И като нападне Алдо, Ласитър също ще се намеси. Аз съответно ще го посветя в нашия план. Не е ли всичко превъзходно, Ромина?

Русата жена поклати отрицателно глава и каза:

— Не се мъчи. Няма смисъл. Брат ти ще подуши клопката. Той е недоверчив койот. А и Жак спи съвсем леко. Мъже като него се събуждат веднага щом нещо не е наред. Това са диви хора. Опасностите са изострили до крайност сетивата им.

Роберта скочи и просъска озлобено:

— Тогава ще опитам сама с Ласитър. Ще ме издадеш ли, Ромина?

— Не. Защото вие така или иначе няма да успеете. Твърде много хора са срещу вас.

— Той е голям боец.

— И най-големият боец да е на всички времена, пак няма никакви шансове. Алдо е най-ловкият стрелец в Колорадо, а може би и

в целия Запад. А Жак Уърк с ножа си е бърз като светкавица. Докато се опомни, Ласитър ще бъде мъртъв.

— Наблюдавала съм го как се бие.

— Аз също. Но Уил Скот е дребна работа. Виждала ли си брат си, когато е във вихъра си? А можеш ли да си представиш как ще бъде, ако и Жак развърти един от ножовете си? Не преувеличавам, Роберта. Той не ги вади. Те се появяват в ръцете му от нищото — също като при магия. Сигурно Ласитър знае всичко това. Между другото Жак вече трябва да му е показал възможностите си. Винаги го прави пред новодошлите, за да са наясно кой е господар тук. Доколко познаваш Ласитър?

— Що за въпрос?

— Понеже не съм сигурна дали изобщо е готов да се бие за теб. Само ако е глупак, ще се остави да го подстрекаваш. Но той не е. Напротив. Дяволски интелигентен мъж е. Веднага го забелязах. Ласитър няма да се впусне в несигурна авантюра.

— Ще видим.

Ромина пристъпи към Роберта и отново постави ръце на раменете ѝ.

— Умолявам те, изслушай ме добре! Не прави необмислени стъпки. Не се хвърляй с главата напред в пропастта! Трябва да сме търпеливи, много търпеливи. Всяка банда още от самото начало е обречена на гибел. Никой не е успял да избяга от ръката на закона, макар при някои това да става по-късно. Все някога Алдо ще си получи заслуженото. Но тогава аз и Жак отдавна ще бъдем далеч от тук. Нищо няма да ни се случи.

Навън се чуха стъпки. Мулатът влезе вътре.

— Свърши ли тайният разговор? — попита той развеселен.

Ромина кимна сериозно.

— В началото бе наистина шок за Роберта. Но сега иска да се примири с неизбежното.

Сестрата на Алдо сведе поглед и замълча.

— Ласитър те чака — каза Жак. — Брат ти иска да ви даде колиба. Той страшно съжaliaва, че постъпи така с теб и индианците. Възнамеряваше само да те сплаши. По този начин Ласитър успя да спечели доверието ти. Всичко беше скроена работа между двамата.

Роберта се отдръпна рязко от Ромина и се обърна към мулата. Очите ѝ мяткаха светкавици.

— Този подлец! — извика диво тя. — Този дявол! В какъв проклет свят живеея! Няма ли поне един-единствен човек, на когото да можеш да се довериш?

— Аз също току-що го научих — каза Жак. — Това отново е било един от умните ходове на Алдо, които трябва да му се простят. Винаги му хрумва нещо ново. Опасявал се е, че никога няма да успее да ти спечели доверието, ако не те сплаши достатъчно силно. Не му се сърди, Роберта. Той наистина ти мисли само доброто. И не иска никога някой да научи кой е бил Ели Хаген в действителност. Трябва да му обещаеш, че ще запазиш тази тайна. Тогава Алдо ще ти изплати дела и ти ще можеш да правиш каквото си искаш. Така или иначе възнамерява да разпусне бандата. Е, какво мислиш?

Роберта Хаген изобщо не мислеше за това. Познаваше твърде добре своя подъл доведен брат. Беше убедена, че той едва сега е измайсторил цялата тази история, а Ласитър се е съгласил да участва в нея, за да не изложи на опасност себе си и нея. Тя сляпо му вярваше. Нейният остър инстинкт ѝ подсказваше, че този мъж не може да бъде измамник. Роберта трябваше също да се включи в играта. Само по този начин щеше да успее заедно с Ласитър да постави капан на Алдо.

— Защо брат ми не ми е казал истината от самото начало? — попита тя тихо. — Веднага щях да се присъединя. Или той наистина си е мислил, че съм щяла да оскверня по някакъв начин спомена за моя баща? И да не би да е смятал, че ще се откажа от толкова много долари? Тогава страшно се е лъгал в мен.

Жак Уърк се усмихна доволен.

— Ако главатарят чуе това от теб, сигурно много ще се зарадва.

— Веднага отивам при него — обяви тя и излезе навън.

Бе обзета само от една-единствена мисъл.

„Ще има да се чудиш, Алдо!“

Алдо вдигна срещу Ласитър чашата си с уиски. Вече бе пил доста, но можеше да поеме още.

— Радвам се, че всичко стана така — каза той за кой ли път. — Ти действително си човекът, от когото винаги съм се нуждаел.

Истинският заместник на Жак Уърк, който скоро ще ме напусне.

— Мислех си, че искаш да разпуснеш бандата — каза Ласитър.
— Или междувременно си решил нещо друго?

— Естествено, че няма да променя това решение — отвърна Алдо. — Вече ти казах, че цялата история взе да става доста опасна. Въпреки всичко имам планове за бъдещето. За хората наоколо аз водя почтен живот на собственик на ранчо, какъвто е водил и Ели Хаген. Ти ще отидеш с Роберта в друга държава и също ще живееш както всички останали. От време на време ще се срещаме и ще извършваме обири, за които може само да се мечтае. Кълна ти се, че това ще са удари, за които цяла Америка ще говори.

Ласитър остана скептично настроен.

— Все още не знаеш какво смята да прави Роберта. Ами ако не иска да ти прости номера, който ѝ погоди? Да допуснем, че гневът ѝ спрямо теб е твърде голям, за да можем да я накараме да се присъедини към нас.

— Скоро ще бъдем наясно — каза равнодушно главатарят. — Ако не се съгласи да участва, тогава ще предприема по-твърди мерки. И ти ще ми помагаш!

— Можеш да разчиташ на мен.

Отдавна Ласитър бе проумял сатанинските му планове. Знаеше съвсем точно какво разбира Алдо под разтуряне на бандата. Беше му ясно, че той няма никакво намерение да остави Жак просто така да си тръгне с толкова много пари. Под разпускане не разбираше нищо друго, освен унищожение. Ласитър вече познаваше и зъбите на този дявол.

Алдо гледаше на него само като на инструмент. Бъдещите му планове бяха чисти фантазии, а това той самият го осъзнаваше най-добре. Беше твърде интелигентен, за да се поддава на неизпълними мечти, свързани със следващите обири, които никога нямаше да се извършат.

Не, той възнамеряваше нещо съвсем друго. Искаше да се отърве от всички досадни съучастници. С помощта на Ласитър. Едва най-накрая щеше да дойде и неговият ред.

Оставаше въпросът, какво смяташе да прави с Роберта, Ромина и другите жени. Дали не плануваеше нова сделка с вожда Дълъг нос? Това беше най-близо до ума.

— Отсега нататък трябва да сме нащрек — каза Алдо. — Знаеш, Ласитър, че момчетата те мразят, защото застреля Уил Скот. Може би вече премислят как най-добре ще могат да те отстранят от пътя си. Пази се! Постоянно ще съм на твоя страна, каквото и да се случи. Разбираш ме, нали?

— Естествено, Алдо. Ще се защитавам, щом опре ножът до кокала. А това знам отлично как да го правя.

— Сигурен съм. Вече го доказа. И съм убеден, че имаш в запас още доста трикове.

— Така е, Алдо.

Главатарят се усмихна зловещо.

— Зная как да излизам от всякаква ситуация, Ласитър. Каквото и да се случи.

Вратата се отвори с трясък и Роберта се втурна направо към доведения си брат.

— Най-накрая ми е ясно всичко — просъска му тя. — Защо беше тази дяволска игра с мен, Алдо? Необходимо ли бе? Наистина ли си заслужаваше така да ме плашиш?

Смеейки се, той я улови за раменете, придърпа я близо до себе си и я целуна по двете бузи.

— Но, скъпа сестричке! Защо си толкова сърдита? Всичко беше една малка шега.

— Която Дългия нос счете за истина — сопна му се Роберта. — Той тъкмо щеше да ме изнасили, когато дойде Ласитър.

Алдо продължаваше да се смее.

— Е, и, мила сестричке? Какво лошо щеше да има в това? Защо да не си позволи човек малка шегичка с един толкова велик вожд? Нямах да умреш от това, я. Може би дори щеше да останеш истински доволна от него.

Роберта се отдръпна от брат си и стрелна Ласитър с ядосан поглед.

— С теб също имам да уреждам сметки — просъска през зъби тя на едрия мъж. — Вбесена съм от теб точно толкова, колкото и от Алдо. Твърде подло бе да ме лъжеш по този начин. Постави ме в ужасно положение. Заради изпечените ти трикове сега се забърках в тая каша. Дори станах годеница на бандит. Ох, що за проклети дяволи сте вие!

— Трябва да се радваш, че всичко се разви така — каза спокойно Ласитър. — Какво искаш повече от това, което Алдо възнамерява да направи за теб? Ако не ме желаеш, можеш да ми го кажеш още сега. Няма да те задържам насила. Трябва сама да си решиш.

Роберта пристъпи към него и го изгледа настойчиво. Погледът ѝ изразяваше всичко с такава сила, че той я разбра, без да се наложи тя да пророни и една дума.

— Ти действително си негодник, Ласитър — каза Роберта, като гласа ѝ леко потрепери. — Все още съм ядосана, но по принцип отдавна вече съм ти простила. Искам да те имам завинаги до мен. А ти желаеш ли ме?

Вместо отговор той я прегърна и я целуна страстно по устните. Тя му отвърна с наслада. Разбраха се безмълвно само с езика на телата си. Всякакви думи сега бяха излишни.

— Ето на! — извика доволно Алдо. — Такива неща най ми харесват. Прощаваш ли ми вече, сестричке? Или още си ми сърдита? Ако е така, просто не мога да повярвам.

— Всичко това не ми допада твърде много — отвърна Роберта колебливо и се обърна отново към него. — Не желая да живея дълго в тоя лагер. Все някога ще ни открият тук. И тогава ние жените ще се озовем заедно с вас мъжете в затвора. Тази работа няма да свърши добре, Алдо.

— Знам — отвърна главатарят. — Отдавна съм го разбрал и съм взел съответни мерки. Ласитър е осведомен за всичко. Бандата ще се разтури. Момчетата ще получат дела си и ще се разпръснат в различни посоки. Трябва само да почакаме, докато историята с откраднатия сандък с долари съвсем се забрави. После, когато останете сами, Ласитър ще ти обясни подробностите. Това, което ме интересува, е дали си готова да склучиш мир с мен?

— По принцип да, Алдо — каза тя. — Но ще ти поставя едно условие. Едва когато го изпълниш, ще бъда доволна.

— И какво е то?

— Искам убиецът на баща ни да бъде наказан.

Той сви със съжаление рамене.

— За тази цел първо трябва да го хвана, Роберта.

— Ти знаеш винаги всичко — каза тя подигравателно. — За теб в тая част на Колорадо кажи-речи не съществуват тайни. И точно в този

случай не си в течение на нещата?

— Наистина си нямам понятие. Кълна ти се.

— Тогава може би си бил ти, Алдо?

Той кимна хладно.

— Да, действително това е най-близкото до ума подозрение, Роберта. Аз би трябвало да не търпя повече как Ели съвсем като някой деспот раздаваше наляво и надясно заповеди. Би трябвало да го мразя, защото никога не ме призна в сърцето си за свой син и постоянно предпочиташе само теб. Даже многократно ми е давал да разбера, че не ме смята за свое дете. Ели винаги мислеше, че истинският ми баща е някой друг и че тази индианска курва, моята майка, го избрала из многото други мъже, защото той единствен е можел да ми предложи истински дом. Имаш право да предполагаш така, Роберта. Възможно е да съм убиецът на Ели. От омраза и алчност може да съм извършил убийството. Но не съм го направил. Ако искаш, ми вярвай, ако искаш — недей. Не съм в състояние да ти докажа противното.

— Тогава е бил някой от бандата.

— Как ти хрумна?

— Това е само чувство, Алдо. Карал ли се е Ели с някого от момчетата в дните преди убийството? Помисли си добре! Опитай се да си спомниш всички подробности, които могат да имат някаква връзка със смъртта му.

Главатарят смръщи чело, сякаш размишляваше много напрегнато. Ласитър наблюдаваше внимателно лицето му, което бе осветено от единия фенер. Отдавна вече не се доверяваше на думите на този мъж. Дали въпреки всички уверения той не бе убиецът? Алдо умееше страшно добре да се преструва. А имаше и достатъчно причини да прикрие деянието си от своите хора — ако действително го беше извършил.

Главатарят мислеше трескаво. Но не за това кой би могъл да бъде убиецът. Нямаше смисъл, защото той сам бе застрелял Ели Хаген. Разбира се, не от засада, както твърдяха хората наоколо.

Не, беше станало по съвсем друг начин. Алдо се бе скарал много жестоко със своя баща, който не се смяташе за негов родител и постоянно го наричаше проклето копеле, натресено му с хитрост и коварство.

По време на кавгата, която се въртеше около последната плячка, той пак му наговори в лицето всичко това. По природа старият Ели бе сприхав човек, който много лесно избухваше. Каза му още, че ще разтури бандата и че пет пари не дава за никого. Момчетата не можели да го издадат, понеже не знаели кой е Бусард. Единственият мъж, посветен в тази тайна, бе Алдо и Ели искаше да разчисти сметките си първо с него. Бусард винаги беше изключително бърз с револвера и бе убеден, че няма да има проблеми със сина си.

Това обаче се оказа последната заблуда на неговия живот. Но и Алдо сгреша, като сметна баща си за мъртъв.

Затова, умирайки, старият Ели успя да издаде на дъщеря си къде е скрит сандъкът с долари. Но той не разкри цялата тайна. Въпреки безграничната омраза, премълча името на убиеца си. В последните минути преди да издъхне не каза истината, за да не обремени излишно живота на Роберта и измисли историята с дългогодишните спестявания.

Сега Алдо беше наред да съчини нова приказка. А това винаги му се отдаваше лесно. Така стана и този път.

— Сетих се нещо, но... — млъкна той и заклати глава. — Не, не, не! Колкото и да ми се иска, не мога да го повярвам. Според мен е напълно невъзможно. Да, няколко дена преди смъртта на Ели между него и мен избухна кавга заради плячката. Той се развика, че сега щял да открие кой е Бусард. Този мъж не можел повече да се крие от него и ако се наложило, сам щял да му потърси сметка. Всичко звучеше като дива закана. Въпреки това не мога да си представя, че би могло да е Ред. Не, не вярвам в никакъв случай.

— Той беше ли в деня на убийството в лагера? — попита Роберта.

— Не.

— И къде беше?

— При една проститутка в Кортец. Нямам причини да се съмнявам в това.

— Провери ли?

— Защо да го правя? Баща ти имаше други врагове. Допускам, че е бил някой разбойник, който е очаквал, че ще падне плячка. По-късно наистина се установи, че Ели бил теглил две хиляди долара от банката в Дуранго. Тези пари после не се намериха в джобовете му. Съвсем

ясно е, че е било примитивно убийство заради грабеж. Вероятно убиецът никога няма да бъде заловен.

— Искам да разпитаме Ред Джаксън — каза Роберта. — И то в мое присъствие. След това ще проверя показанията му.

— И как ще го направиш?

— Ласитър ще посети момичето в Кортес и ще му зададе няколко въпроса. Той може да си го позволи, защото никой не го познава там.

Алдо кимна равнодушно.

— Щом като иска, аз нямам нищо против да отиде. Но няма да узнае нещо повече от това, че Ред Джаксън е казал истината. Ще се нагърбиш ли, Ласитър, с тази излишна разходка?

— Нямам особено желание. Но ако Роберта настоява, ще се приготвя за път. Обаче вие първо трябва да поговорите с Ред.

— Правилно. Ще уредим тая работа след вечеря. Ако искаш, можеш да участваш в разпита — предложи Алдо.

Ласитър се прозя отегчено.

— Изобщо не ме интересува. Аз нямам за какво да си отмъщавам. Това са си ваши семейни истории, които трябва да си уредите сами.

— Сигурен съм, че не е Ред — каза главатарят уверено. — Ще се убедиш, скъпа сестричке, когато си поговориш с него.

— Не ме наричай винаги скъпа сестричке — сопна му се тя. — Ти самият не смяташ Ели за истинския ти баща. Следователно няма нужда да ме считаш за твоя сестра.

Той метна пренебрежително с ръка.

— Не се вълнувай, бейби! По-добре ми кажи дали си съгласна отново да се помириш с мен.

Роберта се засмя ядно.

— Нима ми остава друго, Алдо?

— Искам да знам дали го правиш с цялото си сърце.

— Окей, братле! Ще останеш доволен от мен.

Главатарят изпразни чашата си с уиски. Изглежда, че му допадаше това развитие на нещата.

— А сега трябва да отидем да похапнем — предложи той. — Използвай възможността да опознаеш мъжете поотделно, Ласитър. Според силите си ще ти помагам да спечелиш доверието им. Те скоро

ще проумеят, че ти нямаше друг избор, освен да застреляш Уил Скот. Надявам се, че междувременно духовете са се поуспокоили мъничко. Жак Уърк също ще е на наша страна. Всъщност, изобщо няма за какво да се притесняваме. Аз ще оправя отново нещата. Можеш да се осланяш на мен, Ласитър.

А си мислеше: „Още тази нощ ще има няколко мъртви повече. А утре останалите ще се разкъсат един друг. Всички ще умрат, всички! Също и Ласитър! А Дългия нос ще получи жените...“

8.

Мястото, където се хранеха, се намираше под нагънат ламаринен покрив, който се държеше от половин дузина колове. Той служеше и за прикритие от дъжда и слънчевата горещина. Отстрани нямаше стени. В единия край на този открит отвсякъде подслон беше огнището, над което висеше голям железен грил. Отгоре му имаше опушени казани и тигани. Огромни парчета месо се печеха на шиш. Няколко фенера бяха закачени на коловете и пръскаха наоколо бледа светлина, подсилвана от блясъка на луната и звездите.

Около огъня се суетяха трите жени, които Ласитър бе видял при пристигането си.

— Ей сега ще си хапнем нещо вкусно — каза Алдо развеселен. — Ела да ти представя момичетата!

Отидоха при тях. Главатарят ги посочваше една след друга.

— Люси, Карин, Хелга. Сладурчета, искам да ви запозная с моята сестра Роберта. Големият господин се казва Ласитър. Но всъщност това сигурно отдавна ви е известно. Мисля си, че той ще може да се справи и с трите ви.

— Наистина вече имаме един мъж по-малко — каза Люси наперено. — Но не трябва да се притесняваш.

— Съжалявам за Уил — рече Алдо. — Но той сам си е виновен, че не е жив. Не биваше да предизвиква Ласитър.

— Няма смисъл да се извиняваш, шефе! — просъска същото момиче. — Тепърва ще има да се каеш, че доведе тук този койот.

Главатарят пристъпи заплашително към нея.

— Още една подобна забележка и може да ти се случи нещо, Люси! — предупреди я той. — Ласитър ми е приятел и не позволявам да се говори така за него. Това се отнася за всички в лагера.

Момичето стисна устни и хвърли към новодошлите още един унищожителен поглед. После се обърна към огнището. Същото направиха и двете ѝ приятелки.

— Изглежда, че наистина не си добре дошъл тук, Ласитър — Алдо се ухили безгрижно. — Но не се притеснявай за това. След няколко дена ще свикнат с теб. Все пак беше голям шок за тях, че застреля Уил Скот. Момичетата се погаждаха дяволски добре с него.

Те се отправиха към дългата маса. Там седяха останалите пет члена на бандата, които измериха Ласитър с убийствени погледи.

— Ако искате война, кажете си го направо — започна разговора Алдо с надменно изражение. — Моят приятел няма никаква вина, че се стигна до престрелка с Уил. Да не би да трябваше да се остави да го застрелят като куче? Разберете най-сетне! Жак Уърк е на същото мнение. И така — бъдете разумни!

Те седнаха на другия край на дългата маса. Пред мъжете имаше шишета с уиски, което бандитите пиеха в обикновени ламаринени канчета. Никой не продума. Всички се бяха втренчили мрачно пред себе си.

— Има още нещо за обсъждане — продължи Алдо. — Става въпрос за жилището, където ще спят моята сестра и Ласитър. Двамата ще се настанят довечера в колибата на Ред и Алекс. А вие ще се преместите при Чарли. Там наровете на Уил и Жак са свободни. Ясно ви е, нали? След като се наядете, ще изнесете личните си вещи и ще почистите старателно. Не желая сестра ми да влезе в свинска кочина.

Ред Джаксън и Алекс Рупър се изправиха бавно. Заплашително впиха погледи в Алдо. Хилейки се, той се облегна назад. Беше страшно доволен от хода на събитията. Точно така искаше да стане. А ако се стигнеше до стрелба, всичко щеше да бъде съвсем според плана му. Нарочно беше избрал думата свинска кочина. Тя бе обида, която Ред и Алекс нямаше да понесат. А и тъкмо те двамата принадлежаха към най-суетните и същевременно най-чистите в бандата.

— Наистина ли каза свинска кочина, шефе? — попита Ред. — Или не чух добре?

Алдо поклати глава. Това вече си беше чисто предизвикателство.

— Не, не ти се е счуло. Действително така казах. Ако искаш, мога да я повторя още веднъж.

— Значи ни наричаш мръсни свине! — изръмжа вбесен бандитът. — Не трябваше да го правиш, шефе.

— Това ми звучи като заплаха — просъска главатарят. — Няма ли да опразниш колибата?

— И аз мисля като Ред — взе думата Алекс Рупър. — Ние ще запазим жилището си. Отсреща има още една празна колиба на Бронко и Джеф. Защо не настаниш двамата новодошли там? Да не би да са нещо по-особено?

— Сестра ми е свикнала на известен лукс. А Ласитър ми е приятел.

— Той е убиец — избухна яростно Алекс. — И ще ни донесе само нещастия. Не го искаме сред нас. Това го решихме единодушно.

Алдо бавно се изправи. Ласитър също стана.

— Не ме признавате повече за ваш шеф? Правилно ли разбирам? — попита той с кротък глас.

Положението продължаваше да се влошава. За Ред и Алекс нямаше връщане назад. Бяха си позволили твърде много. Ако не искаха да загубят достойнството си, трябваше да се борят докрай.

Другите трима бандити седяха там с напрегнати лица. Ако се стигнеше до стрелба, най-вероятно щяха да се намесят.

Алдо съвсем умишлено предизвикваше хората си. С Ласитър на своя страна той се чувстваше непобедим. А освен това и Жак Уърк беше тук. При всички положения мулатът щеше да остане верен на своя шеф. Бе твърде ограничен, за да забележи, че той здравата го е метнал.

Ако се стигнеше до стрелба, на Ласитър не му оставаше нищо друго, освен да се присъедини. И какво щеше да се случи след това? Както изглеждаше, накрая щяха да останат само той, Алдо и мулатът. А за тях двамата главатарят със сигурност бе измислил някоя особено приятна изненада.

— Не желаем повече да бъдем с теб, Алдо — каза Ред Джаксън. — Писна ни. Чарли, Сам и Лео са на същото мнение. В действителност искахме да ти го кажем едва когато положението се поуспокои, но ти ни предизвика. Не можем да понасяме повече отвратителните ти обиди. Така или иначе ти възнамеряваш да разпуснеш бандата. Нека го направим още сега. Ще ни изплатиш дяловете и ние ще изчезнем оттук. Не желаем на всяка цена да се стига до стрелба, щом може да бъде и по друг начин. И така, какво решаваш, Алдо?

Главатарят поклати глава.

— Ще получите доларите само през трупа ми — каза той ледено. — Това е последната ми дума. Ако искате, можете да започнете с мен.

Хайде, какво чакате? Извадете револверите си от кобурите! Преди още да сте го направили и ще лежите на земята. И, повярвайте ми, никога повече няма да можете да станете.

Това не беше празно самохвалство. Той наистина бе страшно бърз. За него двамата бандити не представляваха никакъв проблем. На Ласитър щеше да се наложи да стреля по другите трима. Необходимост, която изобщо не му допадаше. Подобна безсмислена сеч му беше крайно противна.

Един от тримата на масата се изкашля. Бе Лео Танер, мъж с посивяла брада и разумно лице.

— Смятам за абсолютна глупост това, което сте намислили — каза той с дълбок басов глас. — Ред! Алекс! Седнете отново и запазете спокойствие! Нищо няма да спечелите, ако взаимно се избиеете. Премислих още веднъж нещата основно. По принцип шефът има право. Ласитър постъпи така, както щеше да постъпи всеки в неговата ситуация. Той си защитаваше кожата. Трябва да обсъдим отново положението.

— В началото съвсем друго приказваше, Лео — изръмжа Ред Джаксън вбесен. — Какво стана изведнъж с теб? Да не би да си се уплашил? Мисля, че ми мирише вече.

Брадатото, загрубяло от бурите лице на Лео трепна.

— Трябва да го знаете — каза той. — Чарли и Сам също. В никакъв случай няма да се намеся. А сега правете каквото си искате.

— Страхливец! — измърмори Ред и се изплю.

— Мъртъвците не са в състояние да ме обидят. Мога само да ви съжалявам — отвърна Лео напълно спокойно.

Двамата мъже до него му кимнаха в знак на съгласие.

— Присъединяваме се към твоето мнение — каза Чарли Стоун. — Сам и аз също смятаме, че няма смисъл да се унищожаваме взаимно. Хей, шефе, а ти какво мислиш? Няма ли да бъде за всички нас по-добре, ако заровим секирата на войната?

Алдо се захили изкуствено.

— Не искам скандали — обясни той, но в гласа му се прокрадна нотка, която издаде неговото разочарование и яд. — Да не би аз да започнах? Наистина ще е по-разумно, ако обсъдим спокойно всички проблеми, вместо да се избиваме един друг.

— Чухте, нали? — обърна се Лео Танер към Ред и Алекс. — Не се вълнувайте и седнете отново по местата си!

Двамата войнствено настроени бандити се спогледаха. Беше им ясно, че сами нямаха никакъв шанс срещу шефа си, още повече ако Ласитър бе на негова страна.

Жак Уърк и Ромина също се запътиха към подслона.

— Ядове ли имаш, Алдо? — попита отдалеч мулатът.

Главатарят махна с ръка.

— Мисля, че всичко вече се изясни.

— Ред и Алекс винаги са били избухливи — каза Жак. — Хей, момчета, седнете! Отдавна съм се уговорил с шефа. Когато той прецени, тогава ще раздели плячката. После всеки може да прави каквото си иска. Но трябва още малко да почакаме.

— Ами Ласитър? — измърмори Ред Джаксън. — И той ли ще получи дял?

— Не се безпокойте — каза мулатът. — На него не му трябват нашите долари. Той скоро ще се махне със сестрата на Алдо оттук. Това вече го обяснихме. Бъдете разумни, момчета! Няма защо да се нахвърляте срещу него. И никой не може да го упреква, че се отбраняваше срещу Уил. Ще го проумееете ли най-сетне?

Недоволни, Ред и Алекс седнаха отново на разклатените столове. На всички им беше ясно, че в действителност на тях им олекна. С мрачните си физиономии те само се мъчеха да го прикрият.

Алдо и Ласитър също се отпуснаха на местата си. Жак Уърк дойде до масата с Ромина. Тя се настани до Роберта.

Мулатът наля уиски в канчетата, разпръснати по цялата трапеза. Всеки пиеше от който съд му попадне, без много да се замисля. Явно никога не бяха чували за заразни болести. Ласитър огледа незабелязано компанията, но за свое успокоение никъде не забеляза нещо, което да буди тревога. Единствено убийствените погледи на бандитите му създаваха известни грижи. Те го пронизваха с очи. Тая история дълго нямаше да продължи така. Появата на Жак Уърк донесе само временно спадане на напрежението. Както и преди, Ласитър си оставаше голям враг. Вероятно Лео бе призовал към благоразумие, защото смяташе, че моментът е крайно неблагоприятен за открита разправа.

Пиха и се смяха много. Момичетата се опитваха да разведряват атмосферата. Но отдалеч си личеше, че настроението бе фалшиво.

Люси, Карин и Хелга сервираха яденето. Към сочното парче месо на шиш имаше картофи и зелен боб. За пиене към вечерята те предложиха червено вино и бира по избор. Едва след като поставиха всичко на масата, трите седнаха между мъжете.

— Люси, тази нощ ще спиш при мен — извика й Алдо. — Отново истински копнея за теб.

Ред Джаксън без малко да избухне, но Лео Танер го ритна по пищяла под масата. Това не убягна от зоркото око на Ласитър. Но главатарят, изглежда, не забеляза.

— Не се ли радваш, Люси? — попита Алдо ухилен. — Чакам да се съгласиш.

— Чест ще е за мен — отвърна момичето подигравателно. — Не можеш да си представиш само колко съм щастлива.

Тя избухна в пронизителен кикот. Карин и Хелга се присъединиха с викове към нея. Всичко беше доста вулгарно.

Но държанието на трите жени сякаш не направи никакво впечатление на главатаря. Явно тук това бе обичайният начин, по който разговаряха бандитите.

— И здравата да го поизпоттиш, Люси! Искам утре рано да го видим с омекнали колене — обади се Хелга.

И отново последва ужасно, просташко хилене. Алдо също се подсмиваше доволно. Представяше си какви физиономии щяха да направят трите, когато ги подари на вожда. Тогава със сигурност нямаше да им е до смях.

Ласитър усещаше, че в лагера става нещо. Няма заплаха се излъчваше не само от главатаря, а и от другите бандити, които явно крояха свои планове. От наблюдателния му поглед нищо не можеше да се скрие.

Той беше убеден, че скоро колелото на събитията щеше да се завърти. Петимата от другия край на масата вече бяха взели определено решение. Поради тая причина още в началото Лео се бе намесил на страната на Алдо. Сега те изчакваха само подходящия момент. Но ако искаха да го убият, това означаваше смърт и за главатаря.

Оставаше само мулатът. Той беше голямата неизвестна в тая история. Дали Жак Уърк не подкрепяше тайно петимата? Не занасяше

ли Алдо, като му се кълнеше във вярност? Каква роля всъщност играеше този зловец човек?

Съвсем спокойно Ласитър изяде вечерята си. След като свърши, се изправи и се протегна.

— Ще отида да нагледам конете — каза той.

Това бе обичайната фраза, когато някой искаше да обясни, че му се ходи по нужда. Всички разбраха какво ще прави.

Алдо също се надигна от мястото си.

— Ще те съпровожда, приятел.

Двамата мъже закрачиха заедно в нощта.

— Нещо се тъкми в лагера — прошепна главатарят. — Забелязали ли?

— Наистина петимата са постоянно нащрек — отвърна Ласитър. — Не ми убегна от погледа. Сега се питам само каква роля играе Жак Уърк?

— Той е на наша страна. Можем да разчитаме на него.

— Как мислиш? Дали искат да убият и теб? Или си точат ножовете само за мен?

— Само за теб — рече Алдо убедено. — Те те мразят, понеже застреля един от тях. Страхуват се, защото вътре в себе си все още те смятат за човек на закона. При всички положения гледат на теб като на чумен бубон, който трябва да бъде изгорен. Смятат, че така тук отново ще се възцари мир и спокойствие.

— А не се ли опасяват, че ти ще им отмъстиш, Алдо? Достатъчно ясно им показва, че се намирам под личното ти покровителство.

— А какво според теб трябва да направя, ако ме поставят пред свършен факт? Да ги застрелям един след друг? Това Жак Уърк няма да го допусне. Предполагам, че дори вътрешно ще се радва, ако те убият.

Ласитър пусна водата си и си закопча панталона. По лицето му нямаше и следа от тревога.

— Ще се пазя, Алдо — каза той. — Не бива изобщо да се притесняваш за мен. Когато човек е открил опасността, считай, че наполовина я е преодолял.

— Да имам нервите ти, Ласитър. Не можеш да останеш буден цяла нощ.

— Не съм и мислил да го правя.

— Наистина ли смяташ да си легнеш?

— Да, Алдо.

— Любопитен съм дали утре сутринта ще те видя отново жив.

Понякога прекаляваш с някои неща.

Ласитър сви рамене и отвърна:

— Нещата ще станат така, както е трябвало да станат.

— Вярваш ли в съдбата?

— Да, силно вярвам. Когато предопределеният ти час удари, не можеш избяга от него, колкото и да ти се иска. Каквото и да правиш, всичко ще е напразно. Загубен си, ако ще да се завреш и в най-дълбокия килер.

— Пълна глупост.

— Може би. Но аз вярвам в нея.

Ласитър усети, че главатарят стана неспокоен, и се замисли. А точно това бе неговата цел.

— Възможно е и двамата да не доживеем до изгрева на слънцето — каза той невъзмутимо. — Просто трябва да почакаме и ще видим.

— Да имам нервите ти — изохка главатарят потиснато. — Как успяваш?

— Не мисли за това! — посъветва го Ласитър. — Тогава ще изживееш всичко много по-лесно.

Те се върнаха при останалите.

Петимата бандити продължаваха да се наливат с пълни чаши уиски. Погледите им бяха вече премрежени, но като всички пияни се смятаха за непобедими и гледаха напред в най-розово бъдеще.

Ласитър установи този факт със задоволство. Наля малко уиски и за себе си и се присъедини към петимата негодници.

— Нека да си поговорим открито като мъже с мъже — предложи той. — Няма да е никак зле, ако успеем някак си да се спогодим. Ще видите, че не съм толкова лош, колкото ме мислихте през цялото време.

Бандитите втренчиха смаяни погледи в него. Всичко бяха очаквали, само не и това.

Нали искаха да го убият? Но всъщност защо? Изглежда, че беше съвсем сносно момче.

— Какво желаеш? — попита Чарли Стоун с надебелял език. — Не искаме да имаме вземане-даване с теб, Ласитър. Не го ли разбра?

На съвестта ти лежи нашият приятел Уил. Това няма никога да ти го простим.

Зад тези думи не се криеше сериозна заплаха. По-скоро бяха празни приказки на пиян човек.

Ласитър знаеше как най-лесно могат да се успокоят такива мъже. Преди всичко не биваше да им се противоречи. Нямаше смисъл да прави опити да се оправдава. В подобни случаи разумните аргументи не помагаша. Трябваше да се пуснат в действие други трикове. Най-важно бе постоянно да се съгласяваш с тия твърдоглави хора и да ги обработваш незабелязано и за тях самите.

— Разбирам ви, момчета — каза той. — На ваше място и аз щях да постъпя така.

Сам Блек, който седеше до Чарли Стоун, удари силно с юмрук по масата.

— Поне си честен, Ласитър. Точно това ми харесва в теб. Не мислите ли като мен, приятели?

При тези думи той диво изгледа компанията. Останалите шумно изразиха одобрението си.

Атмосферата се поразведри. Доволен, Ласитър разказа няколко тъпи и изтъркани вица. Бандитите се превиваха от смях и наблягаха все повече на чашките. Никой от тях нямаше да бъде опасен тая нощ.

Жак Уърк седеше замислен на масата.

Лицето на Алдо ставаше все по-мрачно. Главатарят си правеше тънката сметка, че в настъпващите часове петимата негодници щяха да нападнат Ласитър. Той щеше да издебне подходящия момент и също да се включи в стрелбата. Но сега явно намеренията му нямаше да се изпълнят. Той проклинаше наум.

„Отвратителен Ласитър! Ставаш ми все по-гаден! Но почакай! Не е само тая нощ!“

Алдо си взе пълно шише.

— Хей, Жак! — извика той. — Искаш ли да му гаврътнем по още едно, а?

Мулатът стреснато го погледна. За какво си мислеше в момента?

Ромина се притисна към него.

— Изглежда, нещата ще имат добър край — прошепна му тя. — Само как го постигна тоя Ласитър! Сега няма и следа от враждебност.

Не бива да стоим настрана! Трябва да празнуваме заедно с всички, Жак.

Роберта вече бе отишла при Ласитър и беше седнала на коленете му.

— Да живее дъщерята на Бусард! — извика Ред Джаксън прекалено възторжено, като размахваше ламариненото канче. — Пия за най-великия шеф, който е имало някога на света!

Отново всички се чукнаха. От другия край на подслона дойдоха Алдо, Ромина и Жак Уърк. Смехът и виковете ставаха все по-неудържими.

Люси, Карин и Хелга се качиха на дългата маса. Затанцуваха, като надаваха крясъци и правеха неприлични движения. Дрешка по дрешка съблякоха облеклото си. Накрая трите момичета, чисто голи, както ги е майка родила, се завъртяха в буйно хоро. Пияните мъже посягаха към тях и се мъчеха да ги хванат, защото и на тях им се щеше да изживеят най-сладкия от всички приятни мигове.

Постепенно празненството се превърна в една от най-отвратителните оргии, на които Ласитър някога бе присъствал.

Но на него му беше добре.

Точно обратното беше с Алдо. От яд той се наливаше с уиски, докато повече не можеше да стане...

9.

Беше два посред нощ. Едва преди половин час последните трима гуляйджии се бяха катурнали на земята и в момента изтрезняваха в съня си, който граничеше почти с безсъзнание. Само двама не спяха. Ласитър и Роберта. През цялото време се бяха престрували, че се наливат с толкова уиски, колкото и другите.

Сега те се промъкнаха през спящия лагер към водопада, зад който се намираше пещерата, където бе скрит сандъкът с долари.

На фона на проникващата лунна светлина Ласитър веднага го забеляза. Роберта нададе приглушен, радостен вик.

— Тихо! — предупреди я той. — Твърде рано е да ликуваш! Все още не сме пренесли съкровището на сигурно място.

— Защо не?

— Веднага ще разбереш.

Ласитър се наведе и с голямо усилие се опита да повдигне сандъка. Но едва бе успял да го помръдне на сантиметър от земята, когато, охкайки, го пусна отново.

Това бяха най-малко три центнера^[1].

— Сам няма да се справя — изпъшка той. — Тая работа не е по силите ми.

— И аз ще държа, Ласитър. Доста съм здрава. Нека да се помъчим още веднъж!

— Добре, да опитаме.

Тя също хвана сандъка, но напразно.

— О, господи! — простена Роберта. — Толкова близо до целта и да ни се случи такова нещо. Ще се побъркам.

— Вземи се в ръце!

Ласитър бе обладан от дива ярост. При нормални обстоятелства отдавна да беше постъпил по различен начин. Първоначално бе съставил съвсем друг план на действие, но после, като го обмисли по-подробно, откри известни пречки за неговото изпълнение.

Една от тях се състоеше в това, че никой не биваше да узнае кой е той в действителност. Изключително важно нещо за бъдещите му поръчения. Веднъж, преди половин година, в Моапа бе стигнал до границата на позволеното, като създаде впечатлението, че се бие на страната на закона. Тая история Уил Скот вече я бе разказал на другите, обаче Ласитър успя да даде на Алдо правдоподобно обяснение за нея.

Но сега се намираше в съвсем друга ситуация. В никакъв случай не биваше да пленява бандитите и да ги предава на властите. Тогава Роберта веднага щеше да разбере истината. И ако той съвсем официално ѝ отнемеше и конфискуваше сандъка с долари, в силното си разочарование тя щеше да разтръби тая новина като по огнепроводен фитил из целия Запад.

Не, Ласитър трябваше да продължи да играе ролята на авантюрист, на ловец на глави на престъпници, а понякога дори на разбойник. За това имаше особените пълномощия на най-висшите власти. Само по тоя начин бе възможно хората на закона да се борят успешно с все по-големите безчинства в Дивия Запад. Такъв беше и случаят сега.

Алдо Хаген нямаше да може да избяга от ръцете на правосъдието, но за това щяха да се погрижат други официални специалисти, след като получеха съответните указания от Бригада Седем.

Сега най-важното беше да се пренесе сандъкът на сигурно място — в друго скривалище, известно само на него и Роберта.

Да, така стояха нещата в действителност.

Тя продължаваше да гледа на откраднатите долари като на свое законно наследство. И никога нямаше да се откаже от тая фикс идея.

Друга пречка беше Дългия нос, който бродеше с паутите си из планината. От погледа му не можеше лесно да убегне нищо важно, което се случваше в неговата ловна територия.

Беше под въпрос дали вождът щеше да допусне Ласитър да плени приятеля му и да го предаде на палача. Не, със сигурност индианецът нямаше да го позволи. В такива случаи той строго се придържаше към закона на честта. Вече достатъчно добре му беше дал да разбере това, когато отказа да издаде скривалището на бандата на Бусард.

Тези неща наведоха Ласитър на мисълта да изчезне тайно с долларите.

Сега светът изглеждаше съвсем друг.

— Какво ще правим? — попита Роберта, която все така силно ламтеше за плячката. — Имаш ли някаква идея?

— Да, но ти ще ме изчакаш тук! — отвърна ядосано той. — Ще сляза долу в долината и ще уредя някои работи, за които не се нуждаю от теб. Ще пазиш сандъка! Седни отгоре му и дръж уинчестъра си готов за стрелба!

— Какво възнамеряваш да правиш, Ласитър? — попита Роберта задъхано. — Поне ми кажи плана си!

— Ще пленя няколко от тях — отвърна той лаконично. — А сега не ме задържай повече! Трябва да свърша тая работа колкото се може по-бързо.

След тези резки думи Ласитър напусна пещерата и се отправи по пътеката надолу. Не би се справил с нея, ако на раменете му беше сандъкът, ако ще той да тежеше и наполовина.

Ласитър се промъкна безшумно в лагера. Първата му цел беше дървената колиба, в която спяха Ромина и мулатът. Жак Уърк също беше пил доста, но той бе мъж, който можеше да понесе много. А и притежаваше силно развитите инстинкти на хищно животно както всички хора, които прекарват по-голямата част от живота си в дивата пустош.

Когато влезе в тъмната колиба, Ласитър държеше тежкия си „Ремингтън“ готов за стрелба.

За минута остана неподвижен и с притаен дъх, за да привикне първо със слабата светлина на звездите, която проникваше през прозорчето. По хъркането на мулата се ориентира къде се намираше постелята му. Малко по-късно различи и очертанията на спящия, който лежеше на обикновения нар напълно облечен.

Въпреки че Жак Уърк беше заспал дълбоко, Ласитър изобщо не искаше да рискува. Бързо го удари с цевта на револвера и той моментално се отпусна.

На съседния нар Ромина се размърда.

— Случило ли се е нещо, Жак? — попита тя сънено.

— Да — изсъска Ласитър и се хвърли върху нея. Преди да успее да дойде на себе си от ужас, тя беше вече овързана и със запушена

уста. После той омота с въжета и мулата. Но този път пипаше особено внимателно. Знаеше каква мечта сила притежава Жак Уърк.

Следващата цел на Ласитър беше така наречената кръчма, в която Алдо бе легнал върху купчина сено, числяща се към мебелировката.

И с главатаря нямаше никакви проблеми, както и с останалите петима бандити. Бе вече три часът посред нощ, когато той опакова цялата банда така, че никой повече не можеше да бъде опасен за него. А най-важното беше, че нито един не забеляза какво се бе случило.

Отсега нататък на Ласитър не му оставаше нищо друго, освен да чака. Междувременно извади на всички парцалите от устата. Когато се събудеха, можеха да викат колкото си искат. Това нямаше да им помогне.

Докато ги наблюдаваше кога ще дойдат на себе си, той непрестанно си мислеше какво би станало, ако натовареше бандитите на конете и ги закараше направо при шерифа в Дуранго. Но разумът му подсказваше, че няма смисъл. За това със сигурност щеше да се погрижи Дългия нос.

Не, той не биваше да рискува. Това беше една от ситуацияите, в които трябваше да спазва точно предписанията на Бригада Седем.

Изведнъж се разнесе див рев от дървената колиба, в която Ромина и мулатът лежаха овързани на своите нарове. Ласитър влезе вътре.

Небето тъкмо започваше да просветлява. Звездите избледняха, а месецът се скри зад върховете на планината. Първите пурпурно-виолетови ивици над източния склон известяваха изгрева на слънцето.

Жак Уърк се въртеше във въжетата си ту насам, ту натам и се мъчеше да се обърне на една страна. Виждаше само бледите очертания на Ласитър, но веднага позна кой стоеше пред него.

— Ти, проклето куче! — извика той — Все пак чувството ми от самото начало, че нещо не е наред при теб, се оказа вярно. Защо го направи? Какво стана с другите?

— На никого не се е случило нещо сериозно — отвърна Ласитър. — Останалите са овързани като теб. Естествено и момичетата.

— Да не би да си човек на закона?

— Съюзник съм на Роберта. Това е всичко. Наистина ли повярва, че съм стар приятел на Алдо?

— Да, повярвах, Ласитър. А сега какво възнамеряваш?

— Нима не можеш да се сетиш, Жак? Ще вземем сандъка с долларите и ще офейкаме оттук.

— Сами няма да успеете — изръмжа мулатът.

Ласитър кимна в знак на съгласие.

— Знам — каза сухо той. — Иначе с Роберта отдавна да сме зад гори и планини. Изчаквам, докато хората ви горе-долу дойдат на себе си. Тогава ще избира двамата най-силни и ще ги накарам да работят за мене.

Ромина се събуди. Като забеляза, че е овързана, нададе пронизителен писък. С усилие извърна глава към Жак Уърк. Бе силен шок за нея да види омотан с въжета мъжа, когото винаги смяташе за непобедим.

— О, господи! — простена момичето. — Сега сме загубени.

— Престани да хленчиш! — сопна ѝ се мулатът. — Ласитър, какво ще кажеш за предложението ми? Ние двамата бихме могли да измъкнем сандъка от пещерата.

Ласитър направи отрицателен жест.

— Не си прави усилие, Жак. Не ставаш за черна работа. На мене ми трябва мъжага с мускули, но не и с мозък. Не искам да рискувам.

— И как ще свърши всичко това? — извика мулатът. — Да не би да си решил да ни оставиш тук да изгнием?

Ласитър поклати глава.

— Не се притеснявай, Жак! Не съм масов убиец. А и вече съм обмислил нещата. Двамата мъже, които ще избира, ще ме съпровождат до ранния следобед. Тогава ще ги освободя и те ще се върнат тук, за да ви развържат. Това значи ще стане днес привечер. Дотогава ние ще имаме необходимата преднина. Само не си правете илюзии, че ще можете да ни догоните. И през ум да не ви е минало да ни преследвате. Аз също знам как добре могат да се скрият следи.

— Можем да съобщим на шерифа в Дуранго — изръмжа Жак Уърк. — И тогава всички шерифи от Колорадо ще бъдат по петите ти.

— И на тях няма да се усмихне щастието — отвърна Ласитър самоуверено. — Там, където отиваме с Роберта, никой няма да ни открие.

Но същевременно си мислеше, че щеше да бъде дяволски добре, ако нещата се развиеха така. Щяха да го арестуват и долларите отново

да отидат в ръцете на законния собственик. После щяха да го затворят зад решетките и няколко дена по-късно навсякъде щеше да се разнесе новината за неговото дръзко бягство. Ако всичко станеше така, наистина щеше да е много доволен.

— Ще се учудиш, Ласитър — изръмжа мулатът. — Но за тебе има само един шанс, ако ни убиеш. Можеш да бъдеш спокоен, няма да те издадем на шерифа. Но сред нашите кръгове ще определим награда за главата ти. Ще оплетем невидима мрежа над целия Запад и не след дълго ти ще се хванеш в нея. Само не си прави никакви илюзии, Ласитър. Заложил си много нависоко.

Изведнъж навън се надигна многогласен рев и крясък. Това бяха петимата бандити и трите леки момичета, които лежаха овързани под подслона.

— Вече ви е ясно всичко — каза Ласитър. — Не ви очаква приятен ден, но все пак си мислете, че спасихте кожата си. Отървахте се леко.

После излезе и се отправи към мястото за хранене. По пътя натам мина покрай кръчмата и хвърли бегъл поглед през отворената врата. Алдо продължаваше да лежи върху купата сено и да хърка. Все още нищо не знаеше за горчивата си съдба.

Ласитър се ухили. Тоя ден щеше да бъде изключително тежък за тези, които щяха да останат овързани в лагера. От собствен опит знаеше какви телесни мъки изживява човек на следващата сутрин след един такъв тежък запой. От това не могат да избягат и най-яките мъже. Черепът ти бучи и ти се струва, че ще се пръсне всеки миг. А жаждата, която те измъчва на следващия ден, е отвратителна. Тогава човек е готов да плати цяло състояние за обилна закуска с кана горещо кафе и няколко чашки бренди.

Под подслона петимата бандити и трите момичета буйстваха като луди. Едва след като забелязаха Ласитър, постепенно се укротиха. Всички се втренчиха в него, сякаш беше някакво чудовище.

— Трябват ми двама яки мъже — каза той без заобиколки. — Двама, които смятат, че ще могат да смъкнат сандъка с доларите от пещерата и да го натоварят на мулето, с което сте докарали парите тук.

Изпитателно огледа пленниците. После посочи към Сам Блек и Алекс Рупър.

— Как мислите? Ще се справите ли?

— Да отнесем доларите? — извика единият от тях. — Да не си побъркан, Ласитър? Наистина ли вярваш, че ще ти помогнем да задигнеш нашите собствени пари? И дума да не става!

— Това никак няма да се хареса на шефа ви. Когато се събуди, ще го доведе тук при вас. Тогава той ще ви каже какво трябва да правите.

Като по команда от кръчмата проехтя див, продължителен рев, който постепенно премина във вълчи вой.

Ласитър влезе в колибата, където беше шефът на бандата. Първите слънчеви лъчи проникваха през отворената врата.

— Е, Алдо, как си?

Главатарят го гледаше втренчено с подпухналите си, кървясали очи.

— Дано отидеш в пъкъла! — изграчи той. — Ако не си дявол, дай ми глътка вода!

— Със сигурност не съм — каза Ласитър, взе едно шише и го поднесе към устните му. — Но за това трябва да ми направиш една услуга. Ще обясниш на хората си в какво безизходно положение се намирате.

— Какво целиш?

Ласитър се усмихна безучастно. Държанието му беше чиста подигравка с главатаря.

— Изглежда, още не ти е ясно за какво става тук въпрос, Алдо — каза той меко. — Но те разбирам. Който и човек да се намира в твоето състояние, първо ще му трябва известно време, докато започне отново да мисли трезво. И така, необходими са ми двама силни мъже, които да извадят за мен сандъка с доларите от пещерата и да го натоварят на мулето, с което сте го докарали в долината.

Главатарят затвори очи.

— Ти си луд, Ласитър! — изпъшка той. — Напълно си луд! С тази плячка няма да стигнеш далеч. Да не би да искаш да предадеш парите на шерифа в Дуранго? Да не си човек на закона? Тогава наистина Жак Уърк е имал право.

— Не — отвърна твърдо Ласитър, но никак не му беше леко да лъже така безсрамно. — Сключил съм споразумение с Роберта и държа на думата си. Когато получа дела си, ще офейкам и не ще ме видиш никога повече.

Алдо мислеше трескаво и търсеше изход от капана, в който бе попаднал. Нямахше да се предаде лесно. Винаги бе намирал начини да се измъкне и от най-тежките положения. Защо да не го направи и сега?

— И с мен склучи съюз — каза той с плачевен глас.

— Съюз, който ти никога не спази — отвърна хладно Ласитър. — Само не си въобразявай, че не съм те разбрал що за птица си. Не, Алдо, мен не можеш ме измами. Вчера вечерта те наблюдавах внимателно. Първо беше страшно разочарован, че не се стигна до престрелката, която така усърдно се мъчеше да предизвикаш. После реши, че петимата ще ме нападнат през нощта. Естествено ти щеше да дебнеш из засада. Със сигурност Жак Уърк щеше да се намеси в борбата и под закрилата на тъмнината щеше да му изпратиш един куршум в главата. Каква кървава сеч само, нали? А най-накрая щеше да дойде и моят ред. И ти щеше да останеш сам, Алдо. Така си представяше нещата, нали? И какво смяташе да направиш с жените?

— Щях да ги дам на Дългия нос и на неговите бойци. После щях да се върна в моето ранчо и да започна почтен живот като стария Ели. Щеше да бъде разкошно. Но което не е станало сега, може да стане покъсно. Какво мислиш за едно мое предложение?

Ласитър махна рязко с ръка.

— Млъкни, Алдо!

— Не разбираш ли, че сам нямаш никакъв шанс? Ние ще те гоним и ще те хванем, независимо от това, къде си се скрил с Роберта.

— Не се притеснявай! А сега ще кажеш ли на хората си, че трябва да дойдат с мен.

— И ако не го сторя?

— Тогава ще ви оставя тук да се пържите в собствения си сос, докато изгорите — заплаши Ласитър. — Няма да издържиш дори само на жаждата. А до вечерта пред вас лежи цяла ужасна вечност.

— До вечерта — изстена Алдо изплашен.

— Да, Вече обясних на Жак Уърк. Подредих нещата така, че двамата носачи да ме съпровождат до ранния следобед. Тогава ще ги пусна да препуснат обратно към лагера, за да ви отвържат. Това ще трае почти до вечерта. Действително ви предстоят тежки часове, но при всички положения те са за предпочитане пред смъртта. Бих могъл и да ви убия. Кое ти харесва повече, Алдо?

Главатарят се предаде. Но в душата му се надигна пламъкът на всеизгаряща омраза.

— Добре, ще заповядам, Ласитър! — изграчи Алдо. — Но отсега трябва да започнеш да се молиш никога да не ми попадаш в ръцете. Защото тогава ще умреш няколко пъти. А Роберта ще накарам искрено да закопнее за смъртта.

— Вярвам на всяка твоя дума. Но няма да позволя да се стигне чак дотам.

Ласитър го хвана с две ръце като някой чувал и го повлече навън, към мястото за хранене.

— Кажи си урока, Алдо!

Той го държеше изправен за врата, така че всички да могат да го виждат. Победен пълководец, бивш самохвалко, пред своята пленена войска.

— Тази свиня ни изпързала много подло — изпъшка Алдо. — Трябва да се примирим. Но скоро ще дойдат и други времена. И всичко, което той ни задигна сега, ще си го върнем до последния долар. Да му пожелаем късмет. С тази плячка няма да стигне далече. Кой си избра, Ласитър?

— Алекс и Сам.

— Ясно ви е на двамата какво трябва да правите, нали? — попита главатарят. — Бъдете готови да тръгнете с него и да носите сандъка.

— Само ако това е заповед, шефе — изръмжа Сам Блек.

— Заповед е.

Двамата въздъхнаха примирено.

— Окей, Ласитър. Отвържи ни!

---

[1] Центнер — единица мярка за тегло, равна на 50 кг. — Б.пр. ↑

10.

Отвратителните псувни на бандитите и ругатните на леките жени продължаваха да звучат в ушите на Ласитър и Роберта, въпреки че отдавна бяха оставили лагера далеч зад себе си.

Двамата пленници Сам и Алекс язدهа пред тях, за да могат да бъдат държани постоянно под око. Зад коня на Ласитър потропваше магарето със скъпоценния сандък на гърба си. Той бе закрепил поводата на товарното животно за една кукичка на седлото си. Роберта се държеше като триумфираща победителка. Очите ѝ диво искряха. От различни нейни забележки му стана ясно, че сестрата на Алдо продължаваше да счита тази плячка за свое законно наследство, върху което само тя имаше право.

Нямаше смисъл да се опитва да я разубеждава. Роберта сякаш се бе хванала за тая мисъл. С нея ставаше същото, каквото се случваше с повечето хора, които изведнъж се виждат притежатели на такова огромно богатство. Те почти не могат да разсъждават трезво и заприличват на хищно животно, което току-що е уловило жертвата си.

Ласитър отново се сети за името, което несъзнателно ѝ беше дал при първата им среща — Доларова вълчица. Названието действително ѝ подхождаше.

— Сега няма да позволя още веднъж да ми отнемат наследството — каза тя, след като напуснаха лагера. — Ще се бия за него, ако ще това да ми коства и живота.

Но в този момент Роберта не мислеше само за себе си. Тя беше отишла при Ромина и ѝ бе предложила да тръгне с тях, защото ѝ съчувстваше и искаше да ѝ помогне да заживее отново нормално. Но Ромина отказа и не се поддаде на нито едно от нейните увещания.

— Не, ще остана при Жак! Той е първият мъж, който успя да ме направи щастлива. Един ден с него ще бъдем истинска съпругеска двойка. Няма да го изоставя.

Бедната жена! Само ако знаеше, ако можеше да предположи какво я очаква в действителност? Нима не бе прозряла истинския

характер на мулата? Нейният разум не ѝ ли подсказваше, че за този мъж връщане назад от пътя на престъплението, поет преди години, няма?

Ласитър бе откъснат от мислите си, когато изведнъж отпред в каньона се появиха ездачи. Индианци на мустанги с полюшващи се украси от пера върху дългите мазни коси. Още отдалеч той разпозна водача с пъстра лента на челото и орлови пера. Беше Дългия нос.

Спокойно и величествено вождът препусна към Ласитър и вдигна дясната си ръка за поздрав. Десетте му бойци спряха на почтено разстояние зад него. Тук бяха също и четиримата, които съпровождаха Дългия нос преди два дни.

— Ти намерил пленници? — попита вождът. — Ти открил скривалище на мой приятел Алдо?

Преди Ласитър да успее да отговори, Алекс Рупър изкрещя диво:

— Да, ние сме негови пленници, Дълъг нос. А твоят кръвен брат се намира в голяма опасност. Главатарят и другите лежат овързани в нашия лагер. Ако не препуснем бързо назад, за да ги освободим, те са загубени.

Вождът погледна сериозно Ласитър.

— Приятели на Алдо също мои приятели — каза гърлено той. — Но понеже с теб съюз има, оставя теб да си върви. Приятели на Алдо обратно ще тръгнат при свой шеф.

Бе малко преди единайсет, а Ласитър възнамеряваше да освободи двамата пленници около два часа. По тоя начин планът му страшно много се объркваше, но той не искаше да рискува и да си мери силите с вожда.

Имаше късмет, че не бе взел със себе си Алдо като пленник. Най-вероятно това щеше да доведе до непредвидени усложнения. Дългия нос щеше да застане на страната на главатаря, който наполовина принадлежеше на неговия народ. В такива случаи зовът на кръвта се оказваше по-силен от всякакво споразумение.

Но като цяло Ласитър остана доволен, че се отърва толкова лесно. Нямахше никакво желание да се впуска в дълъг спор. Искаше му се да избегне разговора за загърнатия с одеяло товар на гърба на мулето.

— Окей, вожде — каза той. — Така или иначе щях да освободя двамата. Можете да тръгвате! Хайде, какво чакате още?

Сам и Алекс обърнаха конете и препуснаха в галоп, сякаш ги гонеха хиляди дяволи.

Дългия нос посочи към мулето.

— Добра плячка взел?

Ласитър кимна в знак на съгласие.

— Беше отличен обир, вожде.

— Много долари?

— Да. Страшно много долари.

— Принадлежат на Алдо?

— Не, Дълъг нос. Те принадлежат на Роберта. Това е наследството на баща й.

— Аз познавал стария Ели. Той добър мъж бил. Получа ли шепа долари?

Ласитър сви рамене.

— Парите са на Роберта. Питай я дали ще ти даде нещо.

— Да, ще му дам — извика тя. — Но не сега, вожде. Имаме много малко време. Ела с нас в моето ранчо! Там ще получиш безброй златни долари.

— Защо тук не дадеш?

По дяволите! Що за упорит човек!

— Защото сандъкът е заключен със специални ключалки, които трябва да се взривят — извика му нетърпеливо Роберта. — А за да го направим, ни е необходим динамит. Но първо трябва да си го набавим. С барут не може да стане.

Вождът се ухили широко.

— Ние отидем в мое село. Ласитър вземе динамит и взриви сандък.

Само това липсваше! Ако Дългия нос видеше пред себе си цялото огромно богатство, кой знае какви мисли щяха да му минат през главата.

На Ласитър му хрумна една идея. От опит знаеше, че повечето индианци си нямат голямо понятие от стойността на парите.

— Колко искаш, вожде? — попита той. — В джобовете си имам шепа долари. Достатъчни ли са ти хиляда? С тях можеш да купиш за племето си много хубави неща.

От изненада Дългия нос опули очи. Гледаше възхитено като някое дете пред масата с коледни подаръци. Такова кралско

предложение не можеше да си представи дори на сън. Веднага протегна напред ръката си.

— Вожд съгласен. Ти мен дадеш.

Ласитър извади портфейла си и взе от тайната преграда пачка долари, на които все още стоеше лепенката на банката. Изобщо не беше нужно да ги отброява.

Дългия нос ги грабна жадно и ги натъпка в кожената си торбичка, която висеше на гърдите му. В нея той държеше своите лекарства, една кост, зъб от хищник, изсушена змийска кожа или друг подобен предмет, който според вярванията му излъчваше магическа сила.

— Ако нещо пак ти потрябва, можеш да дойдеш в ранчото — каза непринудено тя. — Няма да бъда никак стисната.

— Ще дойда — обеща тържествено вождът.

Няколко минути след това Ласитър и Роберта препуснаха отново.

— Ще трябва да ускорим темпото — рече той. — Най-добре върви зад мулето и от време на време го удряй с камшика, за да не заспи! Иначе бандитите ще ни настигнат, преди да бъдем на сигурно място.

— И къде се намира то?

— Оттатък, в Ута. Там знам няколко отлични скривалища, в които още не е стъпвал човешки крак. Освен моя, разбира се.

— Не те преследват за първи път, нали?

— Да.

— Не вярвам, че ще запазим преднината, която имахме досега — каза тя неуверено. — Имам по-добро предложение. Ще се помъчим да скрием сандъка и след това ще продължим пътя си. Впрочем знам едно първокласно място за тая цел. Алдо никога няма да го открие.

— Къде е то?

— В моето ранчо.

— Да не си луда? Там брат ти и със завързани очи да го пуснеш, ще намери всичко. Та той е израснал в него.

— Но скривалището, което имам предвид, не го знае. Става въпрос за една запечатана шахта на кладенец, която татко съвсем случайно откри едва преди няколко месеца. Тя стои още от времето на предишния собственик. Когато той продавал ранчото на моя баща,

благоразумно премълчал, че се отказва от него, защото нямало достатъчно вода.

— Не изглежда да е така — каза Ласитър.

— Човекът се е излъгал. Само този кладенец бил пресъхнал по неизвестни причини. Но на други места е имало още няколко подземни извора. Татко е знаел за тях, преди да купи земята. Той предварително бил обиколил ранчото с пръчицата си за откриване на вода. Тайно през нощта. Затова е бил сигурен. Бившият собственик трябва да се е учудил страшно много, когато след една година минал покрай предишното си имение. Просто не е можел да повярва на очите си.

— Наистина ли Алдо не знае нищо за пресъхналия кладенец?

— Не. Той се намира всред гъст храсталак. Само трябва да заведем мулето до него и да блъснем вътре сандъка. След това ще прикрием следите и ще препуснем към града. Там брат ми няма да посмее да ни нападне.

Ласитър кимна доволен. Нещата се развиваха точно по неговия вкус. От Дуранго той можеше да изпрати шифрована телеграма до централата, а там вече щяха да направят всичко необходимо по случая. Имаше достатъчно специалисти, които бяха богове при решаването на подобни задачи.

— Тогава към ранчото! — каза Ласитър. — А после към Дуранго. Почти предвкувам удоволствието от банята и удобното легло. Ще бъде истински празник!

— В двойното легло — допълни Роберта усмихната, след като изостана с коня си зад мулето и го подкара по-бързо с камшика.

Всички проблеми като че ли се разрешиха изведнъж. И въпреки това Ласитър не бе напълно доволен. Изпитваше жал към тая жена. По душа тя не беше лоша. Този проклет сандък с долари бе пробудил в нея низки инстинкти. Нито за миг Роберта не се замисляше, че става въпрос за крадени пари. За нея те бяха законното ѝ наследство.

Те се опитваха да се придвижват напред колкото се може по-бързо, но мулето беше много голям инат. Дори камшикът не помагаше.

Ласитър постоянно поглеждаше загрижено към слънцето, което се спускаше все по-ниско към хоризонта на запад. Алдо и неговите бандити сигурно отдавна вече препускаха с пълна сила след тях. Беше ясно, че отсега нататък преднината непрестанно щеше да се стопява.

Когато стигнаха до ранчото на Хаген, над прерията се спускаше мрак. Роберта застана начело на малката колона. Пресъхналият кладенец се намираще зад къщата, между дървета и гъсти храсталаци. Тя поведе мулето към шахтата. Ласитър не си направи труда да отвърже въжетата, а направо ги срязва с ножа. Изведнъж той спря и се послуша.

Роберта също стана неспокойна. Чуваше се шум като далечен тътен от гръмотевици.

— Това трябва да са те — каза Ласитър. — Допускам, че са яздили с резервни коне, които постоянно са сменяли по пътя.

Той преряза последните две въжета и със силен тласък блъсна тежкия сандък от седлото на мулето в кладенеца. Животното изрева пронизително и хукна като побесняло, сякаш се страхуваше, че отново може да бъде натоварено по същия начин.

Сандъкът не падна в шахтата, както се надяваше Ласитър, а непосредствено до ръба ѝ, където остана да лежи оплетен сред най-различни коренаци. Той го хвана с две ръце и се помъчи да го бутне вътре.

Тропотът от копитата на пришпорваните коне ставаше все по-силен.

— Побързай! — задъхваше се Роберта. — По-бързо! Трябва да изчезнем отгук колкото се може по-скоро.

Ласитър бе твърде зает, за да може да ѝ отговори. Като видя, че няма да се справи така, легна по гръб и за опора се хвана здраво с двете ръце за стройния дънер на една ела. После опъна колене и с ходила силно натисна тежкия сандък.

Най-накрая успя.

Като чу тъпия удар на дъното на шахтата, облекчено си пое дъх.

Веднага след това отидоха пред къщата, където бяха оставили конете си. Кънтящият тропот от копитата на бандата преследвачи ставаше все по-силен.

— Бързо влизай вътре! — реши Ласитър. — Ще трябва да се бием!

— Но защо? — извика уплашено тя. — Сега вече можем да препуснем към Дуранго.

Той поклати глава.

— Не и на тези уморени коне. С тях няма да отидем далече, Роберта. Ако Алдо ни настигне в откритата прерия, ние сме загубени. Само ако се подготвим за борба тук, в ранчото, можем да имаме късмет. Освен това не вярвам, че те веднага като луди ще се нахвърлят върху нас.

— Смяташ, че ни искат живи?

— Теб при всеки случай — каза Ласитър така спокойно, че по гърба ѝ несъзнателно премина хладна тръпка. — Те сигурно ще си помислят, че сме скрили някъде сандъка. Това всъщност е нашият голям шанс. И по този начин, ако не се лъжа, ще спечелим време.

Той отиде при двата уморени коня и след като бързо свали седлата, ги заведе в ограденото място.

Бандитите вече бяха толкова близо, че Ласитър можеше ясно да ги различава на лунната светлина. Те спряха на един от хълмовете на север. Силуетите им се открояваха мрачно и заплашително. Бяха твърде далече, за да ги улучи, но той не би стрелял, дори и да бяха достатъчно близко. Такова нещо просто не бе по вкуса му.

Роберта се прибра в къщата, а Ласитър остана на верандата в сянката на навеса. Понеже фигурата му се сливаше с тъмнината, отгоре не можеха да го видят.

— Какво става? — попита тя шепнешком зад него, след като отвори малко вратата.

— Съвещават се. Направи кафе! Предстои ни дълга нощ. Можеш да запалиш осветлението. Така или иначе те знаят, че сме тук.

Тя се прибра назад в къщата. Ласитър я последва в кухнята. Намери шише уиски и си наля една чашка.

— Какво ли възнамеряват? — попита Роберта. — Дали ще нападнат?

— Доколкото познавам Алдо, първо ще се опита да преговаря — каза той. — Ще ни даде прекрасни обещания и в случай че се хванем на въдицата му, ще бъдем загубени. Ако ли пък не, тук ще се развихри ужасна борба, каквато никога не си виждала, Роберта. Но да изчакаме.

Тя драсна клечка кибрит и задържа пламъка до снопчето сухи съчки, които бе натрупала в камината. Огънят веднага запращя под казана.

— Имаме късмет, че баща ми е направил тук помпа — каза Роберта само за да не мълчи. — Поне няма да имаме недостиг на вода.

Тя изглеждаше много спокойна. Сякаш бе отърсила от себе си и последната капка страх. И сега от нея се излъчваше само мрачно упорство.

— Той няма да вземе сандъка — каза гневно Роберта. — По-скоро ще умра.

— Почакай поне да му дойде времето — усмихна се Ласитър. — Когато те обхване смъртният ужас, нещата ще изглеждат по съвсем друг начин.

— Не и при мен — просъска тя. — Няма никога да позволя на този сатана да се наслаждава на триумфа си. Тогава сандъкът ще изгние на дъното на шахтата. Можеш да ми вярваш, че ще удържа на думата си.

На Ласитър му стана ясно, че тя говори съвсем сериозно. Роберта го наблюдаваше с блеснали очи.

„Доларова вълчица!“ — помисли си отново несъзнателно той. Вече не се съмняваше, че изпълнена с презрение към смъртта, тя щеше да заложил живота си на карта, но нямаше да допусне пак да ѝ бъдат отнети доларите, на които гледаше като на лично наследство.

— Все още не сме в ръцете му — продължи с пламенно въодушевление Роберта. — Доверявам се на теб, Ласитър! Убедена съм, че ще се биеш като дявол. А се осланям и на още едно оръжие. Погледни!

Тя светкавично съблече роклята си и в следващия миг застана пред него чисто гола.

— Мислиш ли, че ще стрелят по мен, ако се покажа така навън?

— Това, което възнамеряваш да направиш, е страшно смело — предупреди я той.

— Въпреки всичко ще рискувам — каза решително Роберта.

11.

Потискаща тишина цареше в малката долина. Безкрайното чакане бе опънало на всички нервите до скъсване. От време на време от гълъбарника се чуваше гугукането на някоя птица. Тези звуци само засилваха злокобността на нощта.

Изведнъж отвън прозвуча глас.

— Хей, вие двамата! Дойдох, за да преговарям с вас. Трябва да чуете предложението ми. Заслужава си!

Ласитър застана до прозореца, но така, че главатарят да не може да го види. В ръцете си държеше уинчестъра, готов за стрелба.

— Изплюй камъчето, Алдо! Съгласен си да ни оставиш част от долларите, ако доброволно ти дадем сандъка, нали? А като отплата за това няма да ни нападнете. Правилно ли отгатнах, Алдо?

— Винаги си бил хитро момче — отвърна главатарят. — Човек никога не може да те изненада. Какво ще кажеш за предложението ми? По-добре ще е и за двете страни, вместо да се избиваме взаимно.

— И аз така мисля. Но си дошъл напразно. Сандъкът не е тук.

Настъпи няколкоминутна тишина. На Алдо му трябваше време да осъзнае чутото. Само това не беше предвидил.

— Не ти вярвам — извика най-накрая той. — Този път няма да минат дяволските ти номера.

Ласитър се засмя.

— Попитай твоя приятел Дългия нос! Сандъкът е на съхранение при него.

— Отвратителна лъжа! — изсъска Алдо.

— Ако искаш, можеш да влезеш вътре и да огледаш цялата къща. Тук нищо няма да намериш. Така е, както ти казах. Вождът взе долларите. Искаш ли да влезеш и сам да се убедиш?

— Да не ме мислиш за побъркан, Ласитър? Естествено, че ще претърсим къщата. Но едва тогава, когато си уредим сметките с тебе. Пригответи се за ада, дявол такъв!

— Същото бих те посъветвал и аз, Алдо.

— Кучи син! Проклет да си!

Изтрещяха изстрели. Безброй куршуми профучаха през разтрошеното стъкло на кухнята и изсвистяха като снаряди в стаята.

Ласитър и Роберта залегнаха плътно до земята.

— Сега наистина положението става напечено — каза той. — Вземи уинчестъра си и дай няколко изстрела през някой от прозорците!

— Но така няма да уцеля никого.

— Без значение е. Искам да огледам всичко отгоре. Просто трябва да отвлечеш за малко вниманието им — и забърза приведен през коридора, по тясната стълба, към горния етаж с гълъбарника.

През отворите му Ласитър можеше доста добре да обхване с поглед част от двора на ранчото. И тъкмо навреме, защото забеляза двама мъже, които тичаха към къщата под защитата на огъня на останалите.

Ласитър не се поколеба дори за миг. Светкавично вдигна уинчестъра до рамото си и гръмна два пъти един след друг. Изстрелите бяха точни.

Двамата бандити нададоха вик, залитнаха и изпуснаха оръжията си. Малко преди да достигнат до спасителното прикритие при другите, им се подкосиха краката. Без да се церемони, Ласитър можеше да ги улучи смъртоносно, но той никога през живота си не е бил подъл. Засега двамата си получиха заслуженото. Със сигурност повече нямаше да са в състояние да се намесят в сражението. Това бяха Ред Джаксън и Чарли Стоун.

Изведнъж отсреща между дърветата избухна адски ураганен огън. Куршумите зашибаха като град по гълъбарника, но Ласитър не беше вече там. Той наподобя ужасен продължителен рев, който прозвуча съвсем като истински. Така можеше да вика само смъртоносно ранен човек.

Гръмнаха победоносни крясъци.

— Уцелихме го — прозвуча пронизително гласът на Алдо. — Ей сега идваме, Роберта. Предай се, няма смисъл!

Докато главатарят говореше, Ласитър вече бе застанал до един от процепите между шиндите на покрива.

— Напред, превземете къщата! — изрева Алдо. — Ще ви прикриваме с огън. И не забравяйте, че каквото и да стане, искам

сестра си жива!

Бандитите все още се колебаеха дали да нападнат, когато от верандата прозвуча гласът на Роберта. На лунната светлина Ласитър я видя как излезе под навеса. Беше гола и невъоръжена. Вълнуваща гледка.

— Чуйте ме, храбри герои! — извика подигравателно тя. — Ако наистина не ви пука да застреляте една беззащитна жена, направете го. Но тогава никога няма да се докопате до сандъка. Той се намира на сигурно място, което само аз знам. Ако умра, доларите ще изчезнат заедно с мен във вечността.

— Алекс, Сам и Лео — изкрещя Алдо. — Доведете ми я! Но в никакъв случай не стреляйте!

Тримата бандити се отделиха от тъмнината под дърветата и излязоха на осветеното от луната петно.

Роберта се засмя язвително.

— Какво страхливо куче си ти, братле! Защо не смееш да се покажеш от сигурното си прикритие? Нима се страхуваш от мен, въпреки че не нося никакво оръжие? Що за копеле си, Алдо?

Главатарят не отговори. Подобни ругатни изобщо не можеха да го засегнат. Той тайно се надяваше, че Ласитър е блъфирал и е само ранен, и че ще успее да даде няколко изстрела от покрива.

А докато той гърмеше отгоре, Алдо щеше да пусне един-два куршума, но не към него, а към собствените си хора.

Жак Уърк не можеше да го заподозре, защото в момента се промъкваше от задната страна към къщата. Щом като се появи в зрителното му поле, Алдо нямаше да се двоуми и без предупреждение щеше да изстреля смъртоносното парче олово, за да остане съвсем сам. Точно така, както го бе запланувал още от самото начало.

След това незабавно щеше да съобщи на шерифа за нападението на разбойниците. Върху му нямаше да падне и капка съмнение. По тоя начин той виждаше нещата, преди жребият да беше хвърлен.

Тримата бандити бавно се приближаваха към къщата. Сякаш и те самите не вярваха на затишието.

Ласитър ги наблюдаваше през цевта на уинчестъра си. Ако сега гръмнеше, това означаваше голяма опасност за Роберта. Беше сигурен, че в паниката си бандитите веднага щяха да изпратят някой куршум в

нея. А и той не можеше да стреля толкова бързо, че да успее наведнъж да ги извади от строя.

Роберта се бе подпряла в предизвикателна поза на парапета. Когато тримата бяха достатъчно близо, за да я чуят, тя каза с приглушен глас:

— Хора, спрете и ме изслушайте! Искам да ви направя предложение. Но трябва много бързо да решите, преди Алдо да е забелязал нещо. Ще разделя с вас цялото съкровище, ако убиете брат ми. А мен ще получите като добавка. Бързо, трябва само да кимнете с глава. Тогава аз ще тръгна с вас и когато стигнем при Алдо, ще стреляте веднага, без много да приказвате. Ако не го изпреварите, той ще ви убие. Повярвайте ми, брат ми от дни наред се стреми към това. Исква всички долари само за себе си. Е, решихте ли? Ще кимнете или не?

Тримата се спогледаха и после кимнаха едва забележимо. Точно такива бяха намеренията им предната вечер. Сега най-сетне можеха да приведат в изпълнение първоначалния си план.

— Какво има толкова да обсъждате? — извика Алдо. — Доведете ми тая проклета вещица!

Ласитър все още изчакваше. Предполагаше какво може да е казала тя на бандитите. А когато те кимнаха почти незабележимо, беше напълно сигурен, че знае всичко. Твърдо бе убеден, че се касаеше за живота на главатаря.

Тъкмо тримата с Роберта бяха направили няколко крачки, когато страшен, продължителен вик зад къщата проехтя пронизително в нощта. Бе странен звук, който постепенно заглъхваше като крясък на бързо отдалечаваща се, голяма хищна птица. Или нещо подобно. После отново се възцари тишина.

Ласитър позна гласа. Беше на Жак Уърк. А в посоката, откъдето дойде викът, се намираше кладенецът. Стана му ясно защо звукът се чу така особено. Сега най-вероятно мулатът лежеше неподвижно върху сандъка с долари, в безсъзнание или мъртъв. Зависеше от това, колко дълбока бе шахтата и как се бе ударил той.

Тримата бандити и Роберта замръзнаха на място. Тя си помисли същото като Ласитър и се усмихна доволна. Вече и Жак Уърк беше изключен от играта. Дори и да не се бе ранил при падането, не би могъл да се измъкне със собствени сили от кладенеца.

И Алдо позна гласа на мулата. Ледена тръпка премина по гърба му. Нервите му се опънаха до скъсване.

Със сигурност Ласитър пак беше измислил някой дяволски капан. Доколкото съдеше по вика, Жак Уърк бе изваден от строя, а може би и убит.

Алекс, Сам и Лео тръгнаха отново напред заедно с Роберта. Между дърветата се появи Алдо.

— Сега — просъска тя и в същия миг се хвърли настрани, за да не попадне в обсега на куршумите.

Тримата вдигнаха оръжията си и загърмяха като бесни. Главатарят отдавна вече бе залегнал плътно до земята. Изстрелите на бандитите прелетяха високо над него. Той се прицели в тях отдолу. Както винаги беше страшно бърз.

След три секунди всичко свърши. Сам, Алекс и Лео лежаха като покосени. Алдо повече не се интересуваше от тях. Той искаше Роберта, която бягаше назад към къщата.

— Спри или ще стрелям в крака ти! — извика главатарят, докато вадеше втория си „Колт“ от кобура, а другото оръжие захвърли небрежно встрани.

Вече беше само на крачка от сестра си. Протегна към нея лявата си ръка и върха на пръстите му докоснаха рамото ѝ.

Алдо нададе победоносен вик.

— Най-сетне те пипнах, вещице!

На верандата се появи Ласитър, с уинчестъра си в ръце.

От този момент нататък не бе разменена нито една дума. Не се чу никаква ругатня, дори и псувня. И двамата изпразниха за част от секундата своите револвери.

Изведнъж Алдо застана като вкаменен. По гладкото му лице се изписа невероятно удивление. Краката му бавно се огънаха, падна настрани и най-накрая остана да лежи по гръб.

Ласитър се наведе над него.

— Бъди проклет! — изстена главатарят със сетни сили. — Да не би да си в съюз със сатаната?

— Все някога на всеки му идва часът. Не си ли спомняш вече, Алдо? Много подробно разговаряхме за това. Времето ти свърши.

Лицето на главатаря посивя.

— Никакви ли шансове нямам, Ласитър? Кажете ми честно!

Без да отговори, той само поклати глава.

— А къде е сандъкът с доларите? — прошепна умиращият едва-едва. — Каж ми! Аз... те моля... за това!

— Зад къщата сред гъстия храсталак има стар кладенец. В него падна и Жак Уърк. Не вярвам вече някой да може да му помогне.

Алдо се изхили с разкривено от болка лице.

— Така е добре. Значи ние всички скоро ще се срещнем отново в ада. Бусард, мулатът и аз. Човече, сигурно ще бъде много приятно! Да се надявам, че Бусард няма веднага да ме намуши с вилата. Възможно е да е злопамятен, задето му светих маслото. Интересно ми е какво...

С тези думи на устата Алдо предаде богу дух. Той лежеше спокойно и тихо, а Ласитър затвори неподвижните му очи.

Роберта излезе от къщата. Отново беше облякла роклята си. Тя го прегърна. На него не му убягна, че по бузите ѝ имаше сълзи.

— Трябва да ти призная нещо, Ласитър — прошепна дъщерята на Ели Хаген с треперещи устни. — И, моля те, не ми се сърди за това, което ще ти кажа сега. Не го искам повече този проклет сандък с долари. Ако питаш мен, можеш да го задържиш за себе си. Но смятам, че ще е най-добре, ако съобщим на шерифа. Сърдиш ли ми се?

Той я погали нежно по косата и каза меко:

— Да, и аз съм на същото мнение.

Отдавна не се бе чувствал така облекчен, както в тази минута. Сега повече нямаше да има нужда да води с нея фалшива игра.

Те заобиколиха къщата и отидоха при кладенеца.

— Жак Уърк! — извика Ласитър. — Жак Уърк...

Отговори му единствено ехото.

Издание:

Джек Слейд. Ласитър и Доларовата вълчица
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1993

Редактор: Ива Кирова

Коректор: Мая Арсенова

ISBN: 954-8070-83-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.